

XIV legislatura · sisè període · sèrie P · número 121

Ple del Parlament

Sessió 58, divendres 1 de setembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Sessió 58

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera de Territori, el conseller de Salut i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 12/2023, del 24 de maig, pel dret a l'habitatge (tram. 212-00001/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i proposta d'interposar recurs: BOPC: 642).

La presidenta

Bon dia, diputats, diputades, si van agafant el seu escó i van seient... Bon dia.

Moltes gràcies. Bon dia a tothom. Ja sé que avui és un dia de retrobament i per això també us dono la benvinguda a tots i totes els diputats i diputades, i espero que els hi hagi anat bé aquest descans que segur que per a tots ha set ben merescut.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Tot i així, avui ens tornem a trobar aquí per fer un nou Ple, i malauradament, abans de començar l'ordre del dia, he de comunicar-los dos nous feminicidis, i d'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 27 de juliol, la Carla va morir assassinada a Girona, i el 30 de juliol, l'Helena moria a Barcelona. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, la Mesa convoca un minut de silenci avui, en acabar la sessió del Ple, davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.322 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

I a part d'aquesta informació, també informar-los que tenim la incorporació d'una nova diputada, la senyora Susanna Bazán –benvinguda– i també que al final del segon Ple –saben que llavors tenim el Ple sobre l'elecció de senadors– a més, hi haurà una declaració institucional per part de tots els grups..., de la majoria de grups de membres de la cambra sobre suport a l'esport i el futbol femení.

Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 12/2023, del 24 de maig, pel dret a l'habitatge

212-00001/13

Amb tot això, passaríem a l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió, que és el procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 12/2023, del 24 de maig, pel dret a l'habitatge. Aquest debat es regirà d'acord

amb allò que estableix l'article 177 del Reglament; tanmateix, d'acord amb la Mesa i la Junta de Portaveus, el temps d'intervenció per a aquest debat serà de deu minuts per a cada grup parlamentari. En aquest sentit, com bé saben, s'han presentat dues propostes d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat. La primera va ser presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i la segona proposta, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Ambdues propostes apareixen publicades en el dossier del Ple.

Per tant, i tenint en compte que s'han presentat dues propostes, procedirem, en primer lloc, al torn d'intervenció d'aquests dos grups parlamentaris per a la defensa de les propostes. Per això, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. President, consellers, diputats, bon dia a tots. No és gaire habitual encetar el curs parlamentari amb una sessió extraordinària i gairebé d'urgència, tot i que sí que ho és, malauradament, que ens hàgim de defensar perquè no se'ns respecta la nostra sobirania. La llei espanyola pel dret a l'habitatge suposa un nou atac –un altre– a l'autogovern i a les competències del nostre país. Aquest és el principal motiu d'aquesta sessió plenària que ara encetem com a grup proposant del recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional. Perquè els de Junts hem defensat i defensarem sempre les nostres institucions i farem front a tots els atacs que posin en risc la legislació catalana.

És per això que com a grup parlamentari vam demanar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, per tal que determinés si la llei espanyola pel dret a l'habitatge vulnerava les nostres competències. No ens vam quedar de braços creuats i vam decidir tenir iniciativa per evidenciar el que pensàvem i el que clarament ha dit el Consell. La llei espanyola pel dret a l'habitatge vulnera greument les competències exclusives de Catalunya amb relació a la regulació de l'habitatge.

El Govern hauria pogut demanar aquest dictamen –també altres grups–, però no ho van fer i vam ser nosaltres en solitari qui vam decidir fer aquesta faena necessària, i ens han donat la raó de manera taxativa, perquè hi ha vulneració de competències exclusives i també vulneració del principi d'autonomia financera i autonomia de la

despesa. Ens ho havia advertit reiteradament la consellera Violant Cervera: si la llei que s'estava treballant a l'Estat espanyol no rectificava durant la seua tramitació, el Govern català hauria de demanar un dictamen al Consell de Garanties. Ja fa gairebé dos anys que ella mateixa va alertar del biaix recentralitzador i regressiu del Govern espanyol, que es fa dir «progressista», en la protecció del dret a l'habitatge, i va afirmar de manera rotunda, i la cito: «Envaeix competències de la Generalitat i suposa una clara invasió de la Llei 11/2020, aprovada pel Parlament de Catalunya i pactada amb els moviments socials de l'habitatge.» Amb Junts fora del Govern, cap petició.

M'agradaria posar en relleu en aquest moment que la iniciativa de Junts ha servit per constatar la vulneració de competències. Si nosaltres no haguéssim mogut fitxa, ningú no hauria fet res. Sense sol·licitud de dictamen, avui no estaríem aquí decidint si interposem o no un recurs d'inconstitucionalitat, i això és un fet, i des de l'oposició hem actuat en positiu precisament per defensar l'autogovern. Les competències no es toquen, i des de Junts per Catalunya ho reclamarem sempre, ja siga des de dins del Govern o des de fora. I segurament podem entrar en altres debats que alguns ja han evidenciat a les xarxes –debats necessaris, imprescindibles– de com afrontem aquest greu problema que és la manca d'habitatge i que afecta molt especialment els joves, que no es poden emancipar, i els col·lectius més vulnerables econòmicament.

I aquesta també és una qüestió que s'ha d'afrontar i s'ha de posar fil a l'agulla com a representants del poble de Catalunya i com a Govern, perquè defensant les nostres competències legislatives i executives estem defensant la nostra capacitat irrenunciable d'actuar a favor dels nostres conciutadans. No tenen per què fer-nos la faena des de Madrid en els àmbits de les nostres competències. I ja n'hi ha prou. I aquí les solucions no són fàcils, i tindrem diferències entre els grups, però no podem tapar les diferències ideològiques a compte de les nostres competències, i el nostre deure és defensar-les. Perquè Catalunya té competències plenes en matèria d'habitatge, com saben, i volem desplegar-les per legislar amb tota la nostra capacitat, sense ingerències de cap tipus i d'acord amb la realitat territorial i social del nostre país. Defensar l'autogovern és indispensable perquè, amb més sobirania, menys dependència.

El problema de l'habitatge no és fàcil i s'ha de resoldre de manera urgent i necessària. És una de les principals preocupacions dels ciutadans i requereix polítiques públiques decidides i valentes. A més, necessita molt de diàleg, diàleg del de debò, amb tots i cadascun dels actors involucrats, sense oblidar mai la importància d'assolir grans consensos que ens permeten avançar com a país. És per això que des de Junts per Catalunya continuarem treballant en aquest àmbit per millorar la vida dels nostres ciutadans amb absolut respecte al nostre autogovern i amb el ferm convenciment que calen aquestes polítiques valentes i consensuades que he esmentat per solucionar un problema que, tot siga dit, aquesta llei espanyola, per molt bones intencions que tinga, només sembla agreujar-lo, com s'ha anunciat reiteradament des de molts sectors de la societat.

I també sabem que avui n'hi ha que han fet una rectificació tant del posicionament a Madrid com de l'acció al Parlament. Esquerra va votar a favor d'aquesta llei al Congrés, tot i el nostre advertiment quant a invasió de competències. Costa d'entendre –imaginem que a la ciutadania també– la incongruència de negociar, pactar i aprovar una llei i després recórrer-la al Tribunal Constitucional, però benvingut siga aquest plantejament.

De fet, durant aquell temps les pressions a Junts per Catalunya van arribar per tots els fronts per possibilitar el nostre suport a la llei espanyola pel dret a l'habitatge del senyor Pedro Sánchez. Van negar per activa i per passiva que la llei perjudicava els catalans i, en canvi, la reivindicaven com un pas endavant, un pas endavant en la recentralització espanyola, si de cas; un pas endavant per minorar les competències que tenim. Perquè aquesta llei té un component centralista molt clar i fa una invasió de competències que no li corresponen. Prioritzar la legislació catalana, sí; que l'Estat legisle en allò que té competències, també; quedar-nos de braços creuats quan s'ataca l'autogovern, no; acceptar que es laminen les nostres competències, tampoc.

Diputats del PSC, diputats dels comuns, si vostès creuen en aquest Parlament i en les nostres institucions, si vostès volen vetllar pel marc competencial de Catalunya, si vostès defensen l'Estatut, avui haurien de votar sí a la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Posen Catalunya per davant dels posicionaments de les seues centrals dels seus partits a Madrid, perquè, si no és així, se situaran al costat d'aquells

que volen que no tinguem competències ni autogovern o que, com a molt, siguem minses i de segona categoria, que ens dediquem a allò que anomenen «singularitats territorials» i no als grans problemes que afecten la ciutadania.

I el seu discurs avui és previsible i ni ens sorprendrà ni ens estranyarà. Però m'han de permetre un advertiment. El posicionament de Junts és clar: mai no aprovarem res que no respecte el nostre autogovern. I els que vulguen els nostres vots, ara tan sol·licitats, això ja ho haurien de saber.

I, com ja avançava fa un moment, benvinguts els qui se sumen ara a la petició que va fer el nostre grup, amb una contundent resposta favorable del Consell de Garanties Estatutàries. Celebrem que aprofiten l'avinentsa per portar aquesta llei espanyola al Tribunal Constitucional.

Dit això, també volem deixar de recrear-nos en el problema i en les diferències i buscar solucions amb urgència. Que alguns de vostès tenen el seu model i les seves polítiques d'habitatge i nosaltres el nostre és obvi –ens ho hem explicat moltes vegades–, però caldrà consens per conformar majories parlamentàries i la participació del món local, i també consens per conformar majories socials, en què tampoc hi ha una veu única. I no sempre qui més crida és qui té més raó i criteri.

Junts estem convençuts que, quan es tracta de defensar Catalunya, les competències i l'autogovern, tenim un únic model: el de la unitat i el de la defensa aferrissada que hem reclamat sempre. Ara, amb el recurs que votarem avui, tenim una nova oportunitat de posar en valor precisament la unitat i la defensa aferrissada de la nostra sobirania, perquè la llei espanyola menysté les nombroses regulacions aprovades i normatives vigents a Catalunya en matèria d'habitatge. Suposa una evident extralimitació, condiona i ignora les polítiques exercides i pretén desenvolupar les seues pròpies. És una regulació tan exhaustiva que limita i condiona les facultats constitucionalment reconegudes al legislador català. El dictamen és clar: hi ha articles de la llei espanyola que són inconstitucionals i contraris a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Com a grup parlamentari, sol·licitem, doncs, al Parlament la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat davant del TC. Esperançats que prospere, des de Junts volem preservar la Generalitat, el Parlament, que tenen atribucions en matèria d'habitatge, i

aquesta llei espanyola les posa en risc. Sempre hem defensat i defensarem els drets nacionals i socials del nostre poble. Sense uns no poden assolir-se els altres; són indestriables. Defensar la sobirania nacional del nostre país implica respectar el nostre autogovern i assolir les màximes quotes de sobirania possibles i, a la vegada, defensar i ampliar els drets dels nostres ciutadans per tal que puguem viure en un país socialment just i de progrés. Mai no tindrem una bona llei d'habitatge per a Catalunya mentre es legisla des de Madrid i no en clau catalana.

I acabo presidenta, perquè això va d'habitatge, sí, òbviament. Però sobretot això va de competències, d'autogovern, d'aspiracions nacionals, de vocació de servei als nostres conciutadans i de respecte cap a Catalunya. I sempre hi serem; també quan haguem de fer valdre la nostra força a Madrid. Avui votem a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat amb tota la convicció i sobretot per Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Pau Morales Romero.

Pau Morales i Romero

Bon dia, presidenta, president, consellers i conselleres, diputades, diputats i tothom qui ens acompanya. Esperem que hagueu passat un bon estiu.

Bé, ens trobem davant d'una sessió plenària convocada per un únic motiu: elevar un recurs d'inconstitucionalitat davant alguns articles de la *ley de vivienda* aprovada recentment al Congrés dels Diputats.

Ja els avanço que, com no pot ser d'altra manera, quan se'ns convoca per defensar Catalunya, les seves institucions, les seves lleis que garanteixen els drets de la nostra gent, Esquerra Republicana sempre hi som.

Parlem d'una llei que, des del moment en el que es va començar a gestar, Esquerra Republicana va plantejar molt clarament el seu punt de partida. Celebràvem que per primer cop l'Estat entrés a regular una matèria tan cabdal i proposàvem que ho fes allà on malauradament des d'aquí nosaltres encara no ho hem pogut regular, tot i que en aquest Parlament sí que hi ha un consens clar per avançar en la defensa dels drets

dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya; proposàvem que la llei se centrés en matèria fiscal, se centrés en matèria hipotecària i se centrés en la legislació d'enjudiciament civil.

Tot i així, com hem vist massa vegades, es va presentar al Congrés dels Diputats un esborrany de llei que, lluny d'atacar aquests elements fonamentals que encara són competència de l'Estat, entrava a regular aspectes que són competència pròpia catalana, i, a més, es quedava curta; recentralitzadora i curta en la seva ambició social. Per això vam negociar i per això la nostra força va ser determinant per evitar la laminació de competències en matèries exclusives, com és, per exemple, consum, on es van arribar a eliminar més de deu articles de l'esborrany inicial. I alhora vam negociar per avançar en drets. I hi afegeixo: vam negociar sols o massa sols, tot i que hi havia molts més diputats catalans independentistes al Congrés dels Diputats que haurien pogut sumar la seva força i multiplicar el resultat.

I el resultat va ser positiu. Del Congrés en va sortir una llei que obria la porta a recuperar una contenció de les rendes del lloguer a la catalana, com la pionera Llei 11/2020 que vam fer aquí i va ser tombada pel Tribunal Constitucional, que obligava els arrendadors a fer-se càrrec dels costos del contracte de lloguer i que avançava, tot i que massa poc, com sempre ens avisen, com sempre ho diuen, com sempre ho deixen clar els moviments socials per l'habitatge que estan darrere, doncs, de tota aquesta pressió social per fer avançar en drets..., massa poc avançava en el combat dels desnonaments de famílies vulnerables.

La llei, però, ja vam advertir que no només es quedava curta en drets, sinó que mantenia unes traces recentralitzadores que no admètiem. Va tirar endavant perquè els beneficis per les majories eren importants i perquè pels republicans i les republicanes el més important és posar totes les eines, siguin competències pròpies, siguin fruit de la negociació política, al servei dels catalans i les catalanes, i, en aquest cas, al servei d'assegurar el dret a l'habitatge, una qüestió central per la vida i, per tant, una qüestió central per nosaltres. Tombar-la llavors, tombar-la en aquell moment, hauria suposat perdre una oportunitat potser única d'avenços socials, encara que insuficients; aprovar-la ens permetia seguir avançant alhora que ens donava noves ocasions, com la d'avui, per seguir defensant allò que havia quedat en el tinter.

I avui tenim aquí un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que, efectivament, ens diu moltes coses. Ens diu que hi havia aspectes, que hi havia parts de la llei que envaeixen competències catalanes i que, de fet, ho fan per fer passes enrere respecte a les nostres pròpies lleis d'habitatge. I nosaltres sempre defensarem la nostra sobirania. Ho farem avui al Parlament aprovant la resolució, defensant les competències catalanes en habitatge, en urbanisme, en autonomia financera i en autonomia de despesa. I ho fa també el Govern de Catalunya, que ja ha acordat obrir un procés de negociació en base al dictamen que tenim sobre la taula, pas previ a interposar el recurs d'inconstitucionalitat si no hi ha acord.

El dictamen, però, també rebutja dictaminar positivament alguns dels preceptes que Junts proposava impugnar. També ens ho diu, això, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, la qual cosa explicita que, sota l'empara de dir defensar exclusivament les competències catalanes, Junts per Catalunya ha volgut posar en perill els avenços socials de la llei. I no se n'ha sortit. I aquí volem fer un advertiment: ens trobaran sempre en la defensa de la sobirania catalana, perquè nosaltres la volem també per assegurar drets i sobirania per les persones. És indestruïble. Això ho compartim, són la mateixa cosa. I per això ens refermem que defensar la sobirania catalana mai pot ser una excusa per frenar o per aturar avenços socials. Al contrari, n'ha de ser un impuls. I qui utilitzi la sobirania catalana com a excusa per preservar models caducs, per preservar models que ens han portat a la situació actual, no només amenaça els drets de les persones, sinó que també fa mal a la causa que diu defensar. (*Aplaudiments.*) I, a més, al nostre parer, l'enfoca malament, perquè la sobirania ha de servir per fer un país més fort, més cohesionat, més pròsper i no per vendre-se'l al millor postor. Perquè si els preocupessin les competències catalanes, no haurien provat de recórrer contra articles que demanen garanties abans d'efectuar un desnonament o no haurien provat de recórrer contra la contenció de rendes del lloguer emparant-vos no en l'Estatut de Catalunya, sinó en preceptes de la Constitució espanyola. (*Aplaudiments.*) I això, en el fons, és el que indica que el vot «no» al Congrés dels Diputats no era un vot per defensar Catalunya; era un vot sobretot ideològic.

Els nostres vots serviran per defensar el dret a l'habitatge. Sempre i a tot arreu. Els nostres vots serviran per defensar la sobirania catalana. Sempre i a tot arreu. Els

nostres vots serviran per assegurar que el país i la seva gent avancin, i garantir-ne les millors condicions i oportunitats de vida. Hi serem obrint camí en la política pública d'habitatge valenta que permeti a la nostra ciutadania exercir el dret a l'habitatge. Hi serem quan hi hagi majories, a Catalunya, al Congrés dels Diputats o a on sigui, decidides a transitar camins on fins ara l'esquerra espanyola ha tremolat davant els poderosos quan ha tocat posar-s'hi. Hi serem defensant amb unghes i dents aquelles eines, poques, que tenim per assegurar uns mínims de drets de la ciutadania catalana, defensant-les i exercint-les, materialitzant-les, que és el que durant massa temps no s'ha fet prou i cal fer anant sempre endavant.

I també hi serem, efectivament, per aconseguir totes les eines, les d'un estat propi, per assegurar definitivament els drets de la ciutadania que viu a Catalunya. Així ha estat en la negociació republicana de la *ley de vivienda*. Així serà durant el seu desplegament, on Catalunya n'és pionera. Ja s'han determinat les àrees tenses per implementar el control de preus del lloguer, que beneficiarà una àrea que engloba més del vuitanta per cent de la població catalana, i on es concentra la immensíssima majoria de la tensió en l'accés a l'habitatge. I així serà també en la defensa de les eines pròpies que ens han de servir per seguir avançant en drets.

En definitiva, d'una llei de trenta-dos articles i d'un grapat de disposicions, proposem impugnar-ne per invasió competencial una dotzena, no arriba, sense aturar l'aplicació dels avenços socials que suposa la llei que vam negociar i aprovar, i que el Govern desplega amb determinació, amb la mateixa determinació i fermesa que defensem la sobirania de Catalunya en matèria d'habitatge i en totes les matèries. Per això som independentistes, per disposar de totes les eines per assegurar els drets, el progrés i el benestar dels catalans i catalanes.

I aprofitem el dia d'avui per llançar un missatge al Govern espanyol. Les lleis socials no poden fer-se per cobrir l'expedient i passant per sobre de territoris que avui dia encara tenen, malauradament, l'estatus de comunitat autònoma. Les volem radicals, que no vol dir altra cosa que anant a l'arrel del problema. Només així podrem avançar en l'accés digne a l'habitatge que mereix tota persona i com a societat en conjunt.

Moltes gràcies. I bon dia.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialista i Units per Avançar, la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, consellera Capella, consellers, conselleres, diputades i diputats, molt bon dia a tothom. Avui, en primer lloc, voldria donar les gràcies públicament a totes aquelles persones que han contribuït, que han treballat intensament perquè la llei que avui ens ocupa pogués ser aprovada.

No ha estat una tramitació fàcil, gens fàcil. Han estat molts mesos de treball, partint d'un avantprojecte de llei, vuit-centes esmenes presentades, transaccions, negociacions i acords per arribar a la llei definitiva que va ser aprovada.

Diputades i diputats, això és el que s'espera de nosaltres, dels polítics, que seiem, que ens escoltem, que dialoguem i que pactem. En definitiva, que fem política i així puguem evolucionar com a persones, com a societat i com a país.

La Llei 12/2023, pel dret a l'habitatge, és la primera norma en democràcia a Espanya que desenvolupa el dret constitucional a un habitatge digne i adequat, i ho fa consolidant l'habitatge com un pilar de l'estat del benestar, abordant la problemàtica en tota la seva dimensió –en tota la seva dimensió–, amb l'objectiu d'establir una regulació bàsica que garanteixi la igualtat en l'exercici dels drets i el compliment dels deures relacionats amb l'habitatge, i sobretot el dret a accedir a un habitatge digne i adequat incidint en les persones i col·lectius que tenen més dificultats per fer-ho. I això no és una qüestió menor.

La Llei 12/2023 és una llei molt important, primordial. No ha estat fàcil, ha estat un treball complex. És que el tema és complex. I això ha estat possible perquè tenim un govern de coalició progressista a l'Estat i uns grups parlamentaris que han fet el que calia fer: treballar, dialogar i pactar.

I avui ens trobem en aquesta convocatòria de Ple extraordinari per debatre i votar la pretensió d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat a diversos articles de la Llei 12/2023, un mecanisme del qual ens hem dotat en democràcia, que preveu la Constitució i que el Parlament ja ha utilitzat d'altres vegades.

A sol·licitud del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya s'ha emès un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Vagi per endavant el respecte des del nostre grup parlamentari a tots els dictàmens d'aquest òrgan i el nostre agraïment per la seva feina.

Es tracta, doncs, d'un dictamen extens, amb set conclusions i un vot particular de dos membres del consell. Les conclusions 1 i 2 han estat adoptades per 7 vots a favor i 2 en contra, i la resta han estat adoptades per unanimitat.

Però jo avui voldria, a diferència dels altres grups, comentar algun dels aspectes d'aquest vot particular. Aquest exposa la seva discrepància del pronunciament adoptat pel consell en les conclusions primera i segona del dictamen, i diu: «Declarar inconstitucional gran part fonamental de la llei impossibilita a l'Estat una garantia de les condicions bàsiques de l'exercici del dret a l'habitatge, i així es nega al dret a l'habitatge la seva protecció constitucional.»

És l'opinió d'aquest vot particular que en el dictamen es dirimeix la competència estatal des de l'estudi de jurisprudència constitucional existent i extensa, i aquesta està feta sobre d'altres drets constitucionals que tenen unes característiques molt diferents al tema que avui ens ocupa, que és l'habitatge. Consideren, doncs, en aquest vot particular que hagués calgut tenir en compte les característiques pròpies del dret a l'habitatge que desenvolupa la llei.

Veureu, el nostre grup parlamentari considerem un molt bon exercici el que s'ha fet en aquest vot particular sobre el contingut i les característiques del dret a l'habitatge, principalment de l'article 47, de la definició, i com desglossa en l'article 47 de la Constitució espanyola, i que ho engloba, pensem, amb uns conceptes molt clars i molt importants.

Bé, i en resum, perquè el temps avança. Ens convé molt aquest vot particular d'aquest dictamen, perquè té la capacitat de donar una perspectiva àmplia i sense apriorismes a una qüestió que tots estem d'acord que és prioritària. I, particularment, convido a tots els diputats i diputades a fer una lectura d'aquest vot particular calmada i reflexiva.

Tenim ara, doncs, dos sol·licituds a registre per interposar un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 12/2023: una del Grup Parlamentari de Junts i l'altra del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

En primer lloc, la de Junts per Catalunya. Certament, unes de les motivacions manifestades per no recolzar la llei han estat qüestions competencials, però crec que no són les úniques. Vull dir que a nosaltres ja no ens estranya que hagin presentat aquest recurs, perquè van votar en contra de la llei al Congrés dels Diputats.

I en aquest sentit val la pena repassar i analitzar algunes de les declaracions que han fet alguns dels diputats de Junts al Congrés, com per exemple la diputada Míriam Nogueras, que va manifestar que sí que defensava la llei catalana de contenció de rendes, però que algunes de les mesures que hi havien no eren del tot correctes, i va concretar que mentre va estar en vigor la llei catalana es van reduir preus però que també es perjudicava l'oferta de l'habitatge assequible, i que a Berlín, per exemple, havien augmentat el mercat negre i que, per exemple, París s'havia reduït l'oferta com a San Francisco o com a Estocolm.

Bé, llavors, en què quedem? Una llei catalana que van defensar a capa i espasa i ara resulta que ja no és bona. Haurem de rumiar-hi, en aquest tema.

I pensem també, i reflexionem, perquè Junts per Catalunya demana al Consell de Garanties Estatutàries que es pronunciï sobre la disposició final primera de la llei amb relació a l'article 17 de la llei d'arrendaments urbans, per a la inclusió de dos apartats que tenen a veure amb la pèrdua econòmica que poden tenir els arrendadors i relacionant-ho amb el dret a la propietat de la Constitució espanyola.

En la llei catalana no ho veien així? Ara sí que ho veiem diferent? Però no patim, aquest tema ha quedat fora del recurs per al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Però i per què ho explico jo tot això? Ho explico perquè soc de l'opinió que darrere dels temes competencials adduïts hi ha d'altres motius que van portar Junts per Catalunya a votar en contra de la llei, els mateixos que van portar a fer-ho també al Partit Nacionalista Basc. Crec que no és un tema menor i estic segura que tindrem diverses ocasions per poder parlar d'aquestes discrepàncies en aquest Parlament.

En segon lloc, parlem de la sol·licitud del Grup Parlamentari d'Esquerra, el grup que dona suport al Govern de Catalunya, i aquesta sol·licitud, sincerament, sí que ens ha sorprès, al nostre grup. I, miri, veiem certes contradiccions en Esquerra, veiem contradiccions i que no són menors i que també caldrà anar analitzant.

En primer lloc, els diputats d'Esquerra al Congrés van treballar molt intensament en les negociacions de la llei, van treballar i van transaccionar esmenes per arribar a un acord. En segon lloc, van votar favorablement a la llei i hi van votar a favor i ho van fonamentar molt sobradament. I vull recordar-los algunes de les declaracions de la diputada Pilar Vallugera el dia que va haver-hi el debat al Congrés dels Diputats. Ella deia: «Han estat 405 dies negociant, una negociació intensa, àrdua, per arribar a aquest acord, article per article. Les competències s'exerciran en l'àmbit de les competències pròpies de cada una de les administracions. És una llei per a la gent i l'hem modificat tota. Aquesta llei comença a marcar el camí.» Aquestes van ser algunes de les frases de la diputada d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats.

En tercer lloc, presenten ells, juntament amb Bildu, en concordança amb el Govern d'Espanya, la proposició de llei, manera que és de demostrar el convenciment i el compromís que tenen amb aquesta llei.

Bé, doncs, a mi m'agradaria també que em diguessin en el moment que han presentat el recurs quina opinió tenen del vot particular que hi ha en aquest dictamen, si no els ha fet qüestionar-se aquest recurs.

I avui, doncs, ens han parlat de defensar l'autogovern, de defensar la sobirania. I penso que en un tema de tanta tanta transcendència, que no ha estat gens fàcil i ha portat molts dubtes, el Govern de Catalunya no podria poder utilitzar d'altres mecanismes per discernir certes qüestions que els neguitegen, com per exemple asseure's a parlar de tu a tu amb el Govern d'Espanya?

No ho oblidin, senyors d'Esquerra Republicana, vostès estan governant Catalunya i avui –i avui– vostès votaran, s'afegiran al vot d'altres governs d'altres comunitats autònomes governats pel PP, que també volen que sigui inconstitucional aquesta llei. I jo crec que això haurien de rumiar-ho. Encara hi seríem a temps.

Una llei que marca un camí a seguir, una llei que serà imparable perquè ha de garantir en igualtat el dret a un habitatge digne i adequat per a tota la ciutadania. El vot del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar serà contrari a aquest recurs.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, nos encontramos ante un nuevo pulso entre separatistas y Gobierno de España, un nuevo envite donde Junts denuncia la invasión de competencias de la Ley 12/2023, de vivienda, una ley aprobada, por cierto, con el apoyo de Esquerra Republicana en el Congreso de los Diputados y realizada con el mismo molde que la Ley autonómica 1/2022 de Cataluña, de emergencia en el ámbito de vivienda, que VOX recurrió; ambas leyes con los tintes chapuceros a los que los socialistas, comunistas y separatistas nos tienen acostumbrados.

El contenido de la ley estatal de vivienda ha sido puesto en entredicho tanto por el Consejo General del Poder Judicial como por el mercado del sector inmobiliario, por considerar que no ofrece un marco legal persistente ni contribuye a conseguir vivienda más asequible; por considerar que acabará siendo declarada parcialmente inconstitucional por atacar el contenido esencial del derecho a la propiedad, exactamente igual que la ley autonómica aprobada en este Parlamento y apoyada por Junts; y por considerar que las medidas excepcionales propuestas para viviendas situadas en zonas tensionadas, como el control de alquileres, han demostrado ser ineficaces tanto a nivel nacional –Cataluña es la prueba del fracaso– como a nivel internacional: Berlín, Nueva York o San Francisco.

Las pifias contenidas en la ley que nos ocupa son calcadas a las contenidas a su prima hermana, la ley catalana de emergencia habitacional, y podemos agruparlas principalmente en tres.

La primera es que altera el contenido esencial del derecho a la propiedad. Y es que del mismo modo que los partidos políticos del consenso progre secuestraron el suelo, ahora pretenden secuestrar la vivienda.

El fin de esta ley no es que las familias españolas sean propietarias de sus casas, sino que pasen a ser usufructuarias de los bienes del Estado y, por tanto, dependientes.

Pretenden que seamos los inquilinos de un gobierno intervencionista y, en nuestro caso actual tirano y corrupto, que no concibe la vivienda como un bien social primario fundamental para la realización de la persona.

Erran los separatistas y erran los separatistas sociocomunistas, porque la vivienda no es lo mismo que suelo. La vivienda es hogar; y un hogar implica un lugar íntimo donde se desarrollan las familias, y no se entiende intimidad sin propiedad privada.

La segunda, el intervencionismo del mercado de alquiler que ha abocado a la reducción drástica de la oferta de pisos: el control de precios, la prórroga forzosa de los contratos de arrendamiento, la inseguridad jurídica, la burocracia excesiva, así como los impuestos abusivos a constructores o propietarios y las expropiaciones con supuesta solución a un problema social creado por el propio ejecutivo han resultado una catástrofe monumental para el mercado inmobiliario. La reducción de la oferta, en algunos casos como en Barcelona, llegando al cuarenta por ciento, ha disparado los precios, beneficiando a las clases pudientes y dejando fuera a jóvenes y rentas bajas, según el informe de ESADE de febrero del 2023.

Todos estos datos, apuntes y advertencias sobre esta ley fueron realizadas al Gobierno sociocomunista por órganos legislativos, por expertos reputados en el ámbito inmobiliario y por órganos colegiados, a los que se ninguneó, igual que ya se había hecho en Cataluña, para culminar con la aprobación de una chapuza más del Gobierno de Pedro Sánchez.

La tercera, la legitimación de la okupación, favoreciendo así a las mafias y a los delincuentes. El abandono al ciudadano de a pie, al que trabaja, al que cumple con sus obligaciones tributarias es completo, lo dejan desprotegido y obvian sus

necesidades. Atacan al empresario, al emprendedor, al que crea la riqueza de la que se beneficia toda la sociedad, incluidos ustedes.

Miren, la inseguridad jurídica, la indefensión y la vulnerabilidad que provoca esta ley, validando y refrendando la okupación como *modus vivendi*, suponen un verdadero atentado contra los derechos de gran parte de la ciudadanía.

A todos estos sinsentidos añádanle ustedes otro punto de la ley, como la creación de nuevos chiringuitos donde colocar a los amiguetes a los que deben favores para que se beneficien de una merecida mordida de dinero público, como el Consejo Asesor de la Vivienda o la subida de impuestos, o el concepto de «gran tenedor», que no hace más que crear diferencias legislativas injustificadas entre propietarios privados.

En fin, una ley más redactada contra la clase trabajadora que se suma a todas aquellas leyes sanchistas que tenemos la obligación de derogar por el bien de todos los españoles. No obstante, ustedes los separatistas no pretenden recurrir la ley por su ataque directo al derecho de la propiedad o porque arruinen nuestro tejido productivo o porque valide la okupación, ya que ustedes dieron su apoyo a una ley exactamente igual en Cataluña; ustedes lo que solicitan es que les sea reconocida una autonomía legislativa que según reza esta PR está siendo invadida por la ley estatal 12/23, de vivienda. Lo cierto es que en cuestión de invasión de competencias la experiencia les avala y les hace a ustedes unos eruditos en el tema.

Por ello, y porque no queremos que ustedes los separatistas tengan competencias, no entraremos a discutir los artículos 2, 15, 16, 17, 18, 27, 28, 29, disposición transitoria primera, segunda, la disposición final séptima de esta ley, que ni siquiera el Tribunal Constitucional va a tener fácil desenredar, entre otras cosas, porque, como saben bien, estas competencias de las que hablan y que ustedes administran rigiéndose por criterios, principios e intereses contrarios a España y contrarios a otras regiones de nuestro país, suponen un agravio comparativo entre españoles y crean brechas profundas de derechos y deberes entre ciudadanos de nuestro mismo país.

VOX no dará apoyo ni a su PR ni a su recurso de inconstitucionalidad. Y no lo haremos porque no queremos diecisiete legislaciones en materia de vivienda, sino una única ley en materia de vivienda para toda la nación española, que no genere diferencias entre compatriotas por razón de donde residan, y una ley de vivienda efectiva que

solucione la crisis habitacional en la que estamos inmersos, y no esta ley sanchista que avala delincuentes y criminaliza al trabajador.

Simplificando, estamos convencidos que lo mejor para España es que en manos separatistas no recaiga ninguna competencia por su continua deslealtad con España y por ser un gobierno regional donde la corrupción está institucionalizada en todos y cada uno de sus departamentos, y así lo señalan estudios extranjeros como el de la Universidad de Gotemburgo. La fama les precede... (*alguns aplaudiments*), la fama les precede a lo que ya se conoce en Europa como la «mafia separatista».

Esto que han presentado ustedes no tiene que ver con las necesidades de los españoles ni de los catalanes; no tiene que ver con las carencias de vivienda que tenemos en Cataluña; no están trabajando ustedes para mejorar el acceso a todas esas personas que hoy van a dormir en la calle o no van a poder pagar el alquiler. Hoy, a través de su propuesta, estamos presenciando el pulso entre un grupo de separatistas empoderados por Pedro Sánchez y sus secuaces, el señor Illa, a los que falsamente se les ha dejado creer que poseen un poder del que carecen frente a una nación, España. No estamos votando a favor o en contra de una pésima ley de vivienda, esto ya se votó en el Congreso de los Diputados y VOX votó radicalmente en contra. No obstante, fue aprobada gracias al apoyo servil de Esquerra Republicana, convertidos en títeres de los socialistas y que al parecer hoy van a cambiar de opinión. No, no estamos votando la ley; lo que votamos hoy es separatismo o España, es comunidades autónomas o país con una unidad de mercado e igualdad entre los españoles. Nuestra posición siempre ha sido clara: nosotros estaremos del lado de nuestra nación, de España.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, en aquest Parlament ens trobem en una disjuntiva forta: per una banda, l'apuntament del règim del 78, i, per una altra banda,

la construcció, una vegada, i una altra, i les que siguin necessàries, de lleis que de veritat garanteixin drets.

Nosaltres ho hem dit moltes vegades: els drets mai surten d'espais asèptics, neutrals, desmobilitzats, sinó que surten de la lluita per superar els marcs que queden caducats; surten de les lluites al carrer, de les lluites a les institucions, als llocs de feina. I considerem que, tot i les dificultats, cal que continuem treballant perquè aquestes lleis siguin el resultat d'aquesta construcció de sobirania, en l'assegurament de tres coses que són bàsiques: pa, sostre i treball. I que només el conflicte és el que verdaderament ens permet avançar.

En el seu moment, fa uns mesos, nosaltres vam votar en contra de la llei estatal d'habitatge. El motiu principal era que aquesta llei no era el reflex de les lluites portades a terme en els últims temps pel moviment per l'habitatge: no era la lluita de la PAH, no representava la lluita de les llogateres, la lluita de les treballadores socials enviades a fer de para-xocs davant els llançaments, a les sancionades amb multes econòmiques en aplicació de lleis mordasses per donar suport als que anaven a ser expulsats. Per tot això, nosaltres hi vam votar en contra.

Perquè la pregunta que ens fèiem per decidir el vot era: podíem votar a favor d'una llei que el que feia i fa és que simplement s'exigeixi que el llançament es fixi a una hora concreta, quan es podia haver acordat que directament s'aturessin els desnonaments? Podíem votar a favor d'una llei que el que feia i fa és avalar la intervenció de les forces d'ordre públic, quan es podia haver acordat la prohibició de continuar tractant els llançaments des d'una perspectiva policial? Podíem votar a favor d'una llei que el que feia i fa és inventar-se noves tipologies d'habitatge perquè hi puguin entrar els fons voltors, quan es podia haver acordat que s'acabés d'una vegada per totes això de deixar al mercat la construcció d'un parc d'habitatge públic seriós? Podíem votar a favor d'una llei que el que feia i fa és mantenir que en els processos judicials únicament es pugui discutir si s'ha pagat la renda o no i quedi al marge qualsevol altre tipus de consideracions sobre la situació personal en la que es troben les persones? Podíem votar a favor d'una llei que el que feia i fa és dir que els lloguers, en alguns casos, no poden sobrepassar uns índexs que farà el propi ministeri

d'acord amb els preus de mercat que ja estan pels núvols, quan es podia haver acordat la baixada immediata de les rendes de lloguer?

Doncs per tot això, nosaltres no podíem votar a favor d'aquesta llei. Perquè votar a favor d'això només ajuda a crear desencís i frustració; només ajuda a constatar una cosa: que el progressisme no dona respostes a les demandes de la classe treballadora. I aquí potser hi ha l'explicació de per què anem pel pedregar i cada vegada la dreta, amb determinats discursos, recull més vots.

La decisió ens portava costos i costos electorals elevats, i els vam patir. Però el respecte a la lluita de tanta gent, feta des de la generositat més absoluta, per un futur que valgui la pena ser viscut, encara ens sembla una línia vermella que no estem disposades a traspasar.

Per això vam votar en contra de la llei estatal d'habitatge, perquè se'ns venia com una cosa trencadora; com deia la diputada del Partit Socialista, la primera llei en quaranta anys de democràcia, quan, si es mira al peu de la lletra, hi ha nombrosíssimes legislacions del nostre entorn que són absolutament més atrevides.

Perquè, davant de l'informe anual del Banc d'Espanya el 2022, publicat precisament uns mesos abans que s'aprovés la llei, un organisme que no és gens sospitós absolutament de res i que més aviat tendeix a suavitzar la realitat nefasta de la situació, es constatava uns preus de lloguer elevats, comparats amb les rendes de treball, que incrementen la proporció de població en risc d'exclusió social, i que diu que el 48,9 per cent de les llars espanyoles que residien en habitatges de lloguer es trobaven en risc de pobresa. Un 48,9 per cent de les llars espanyoles que han de pagar rendes de lloguer es troben en risc d'exclusió social i de pobresa, el percentatge més elevat de la Unió Europea.

Enfront d'això, la resposta havia de ser fer que no es poguessin apujar els lloguers o el que s'havia de fer era abaixar-los de forma immediata? *(Alguns aplaudiments.)*

A banda de tot això, hi ha una cosa molt perillosa que també fa la llei: feia que aquest Parlament deixés de ser punta de llança de la conquesta de millores. Quan després de molts esforços s'aconsegueixen, a través de majories parlamentàries

aconseguides en aquesta cambra, i es pot anar més enllà, ve l'Estat per aturar-les i per dir-nos que aquestes millores no es poden fer.

La CUP, tot i saber perfectament que era una llei que arrasa competències, ni hem demanat dictamen al Consell de Garanties Estatutàries ni hem presentat una proposta de resolució concreta. Això sí, ho hem denunciat a través de faristols, xerrades, articles d'opinió, però no hem optat per presentar una proposta de resolució, perquè volem baixar de la roda del hámster; perquè el Tribunal Constitucional és una part més d'un règim en el que és impossible avançar, que actua cada vegada menys com a garant de drets i més com a defensor de privilegis; perquè no ens sembla la millor resposta contestar amb un recurs d'inconstitucional els constants recursos d'inconstitucionalitat que ens presenten des dels despatxos de Madrid. Quan ens n'han presentat, ja, en temes d'habitatge? És que nosaltres ja hem perdut el compte. Deu? Dotze? Quants? Quants en portem ja, de recursos d'inconstitucionalitat?

Per això el que cal és fer una sacsejada sobre la taula i respondre amb propostes agosarades. És allò que descriu la saviesa popular de «si no vols caldo, dues tasses». Si el PSOE ens presenta un recurs contra la llei de contenció de rendes que fa aquest Parlament, nosaltres hem d'apostar per respondre amb una altra llei que ja declari tot Catalunya en situació de zona tensa. Si el PSOE ens presenta un recurs contra aquesta llei catalana de contenció de rendes, el que hem de fer des d'aquí és apostar per més participació política que mai; respondre'ls amb la convocatòria d'una consulta popular demanant a la ciutadania si està a favor o en contra que es limiti la intervenció dels fons voltors a Catalunya.

Per això els hi vam presentar la moció a l'últim Ple, i no, no deixarem de fer-ho en els propers mesos, perquè som tossudes i ho som una bona estona. Perquè només quan vas a màxims pots aconseguir al final alguna cosa mínimament decent.

En qualsevol cas, aquesta és la nostra proposta. I ara ens toca explicar el nostre vot amb relació a la proposta de Junts i Esquerra, dues propostes de resolució que són idèntiques i que demanen que es presenti aquest recurs d'inconstitucionalitat. Hi votarem a favor, perquè és cert que existeix un atac frontal a la distribució de competències feta en el seu dia. No només no anem endavant, sinó que anem

endarrere; estem en un procés sever de recentralització i d'expropiació legislativa de les facultats d'aquest Parlament.

Si tenim competència exclusiva en habitatge, això vol dir que tenim potestat legislativa, que tenim potestat reglamentària, que tenim funció executiva i que l'Estat no hi pot entrar. I llavors, com és que l'Estat ha entrat aquí? Doncs bé, si mirem les disposicions legislatives, hi trobarem la resposta. No ho diuen gaire clar, perquè inclús sembla que els hi faci una mica de vergonya aclarir com han entrat aquí; ho fan en base a la potestat d'ordenació general de l'economia.

I aquí hi ha el problema: situar l'habitatge com a peça clau de l'economia. L'Estat entra a justificar la majoria dels seus articles en base a aquest comodí. I allò que havia de ser un dret fonamental acaba sent, no ja un bé d'inversió, sinó que ja hem fet un triple salt mortal més i ja l'hem convertit en un bé financeritzat. En diferents moments del dictamen, de fet, es recorda que molts articles són calcs d'aquests articles de la llei que tenim des del 2007. Per tant, per què l'Estat els havia de tornar a fer? Aquí no hi ha cap avenç de res. Però sí que ens diu una cosa l'exposició de motius de la llei; hi ha una novetat, que és la introducció d'aquest tipus de l'habitatge assequible incentivat, titularitat privada per construir parc públic. I això no podem deixar que passi a Catalunya. Si nosaltres decidim les tipologies d'habitatge protegit, hem d'evitar per totes que aquesta tipologia d'habitatge protegit entri a casa nostra. També que es puguin gestionar tots aquests parcs d'habitatge a través d'entitats privades. L'IBEX-35 gestionarà els parcs d'habitatge. Això no ho podem permetre de cap de les maneres. No han tocat cap llei troncal: lleis hipotecàries, processals civils, les lleis de Socimis que donen un zero per cent, però un zero per cent d'impost de societats per aquests grans fons.

En qualsevol cas, senyora Sales, vostè ha parlat d'una cosa molt important: lluites socials i nacionals són indestriables. Això no es pot quedar en paraules. El diputat d'Esquerra ha parlat de radicalitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Doncs això que han dit de paraula veurem quina és la seva posició a la proposició de llei que nosaltres presentarem en breu i que, efectivament, aposta per donar una solució urgent a l'habitatge, que passa per lloguers...

La presidenta

Diputada...

Montserrat Vinyets Pagès

...indefinites i per contenció de rendes verdaderes. Esperem que hi votin a favor.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Mirin, diu la meua àvia que no es pot estar a missa i repicant – no es pot estar a missa i repicant. I és el que pensem nosaltres: o es defensa la llei estatal, la primera llei estatal en matèria d'habitatge, o s'ha de recórrer; o es defensa regular el preu del lloguer dels catalans i les catalanes, o es porta al Consell de Garanties Estatutàries els articles que ho fan possible, i o s'acorda una llei de «vivenda» amb el Govern de l'Estat i es vota la llei al Congrés, o es recorre al TC. Però és que, a veure, o la llei era bona quan la vam votar al Congrés i, per tant, se la defensa, o la llei es porta al TC. Però les dues coses a la vegada no poden ser.

I, a més, jo crec que també sorprèn..., és a dir, molta fal·lera, molta rapidesa per portar la llei, la primera llei en defensa del dret a l'habitatge, al Consell de Garanties Estatutàries, i, miri, quan Junts per Catalunya va portar en aquest cas a aquesta cambra i es va aprovar la llei per facilitar els desnonaments, nosaltres vam demanar a Esquerra Republicana i a la CUP que anéssim al Consell de Garanties Estatutàries per veure si aquesta llei era constitucional i no ens van voler acompanyar.

I, per tant, jo crec que avui hi ha vots que no s'entenen. I parlo especialment d'Esquerra Republicana. Perquè jo també tinc una pregunta: Euskal Herria Bildu no defensa la sobirania del País Basc? Perquè Bildu no vol recórrer contra aquesta llei d'habitatge al Tribunal Constitucional? És que ells no defensen els drets dels bascos i de les basques?

I, mirin, jo crec que aquesta llei d'habitatge és evident que marca un punt d'inflexió a nivell legislatiu en aquesta matèria. I és evident que nosaltres volem avançar més i

que queda molta feina per fer. Però avui també fixem posició política sobre això, sobre si es necessitava i es requeria una llei estatal en matèria d'habitatge. I és una llei que no s'entén i no hagués estat possible sense la feina dels moviments i les entitats, també de Catalunya, que l'han defensada i que l'han reclamada; també l'han criticada, però que evidentment aquesta llei sense ells no hauria estat possible. No hi hauria llei sense les entitats i els moviments en defensa del dret a l'habitatge.

I també vull reivindicar la feina del nostre grup, des d'En Comú Podem, perquè, mirin, sí, va ser una de les condicions, per no dir «la condició», per tancar l'acord de govern en la darrera legislatura amb el Partit Socialista i conformar el primer Govern de coalició a nivell de l'Estat. I, per tant, encara que tard, encara que ens hagués agradat que hagués arribat molt abans, per fi vam poder tindre en marxa aquesta llei que ha de permetre regular el preu del lloguer.

I mirin, nosaltres defensarem la llei, treballarem per millorar-la i volem que s'apliqui, i volem que la Generalitat l'apliqui, i volem que la consellera l'apliqui i que posi en marxa tots els mecanismes per fer-ho possible de manera urgent i per garantir-la. Com? Amb la declaració de les zones tensionades, que ja ha anunciat; amb recursos per evitar el frau, en aquest cas, en el cobrament de les comissions immobiliàries; també amb els lloguers de temporada, i també per desplegar, en aquest cas, d'una vegada per totes un veritable parc de lloguer social. I estem segurs i esperem que sigui així.

I vostès, alguns de vostès, parlen d'«excés de regulació estatal». Saben qui parla també d'extralimitació del Govern de l'Estat? Saben qui parla d'això? Ayuso. Ayuso diu que el Govern de l'Estat s'extralimita en la regulació, que vol regular en excés. I, mirin, del que parla la llei, el que diu la llei tota l'estona és que s'ha de respectar les competències autonòmiques, sempre que vagin més enllà en la garantia del dret, perquè aquesta és la clau. La clau és garantir, garantir els drets. I estar a favor de Catalunya i defensar els catalans i catalanes és defensar que es pugui regular el preu del lloguer dels catalans i les catalanes, perquè, en definitiva, això és estar a favor també dels catalans i catalanes. I per defensar l'autogovern –mirin, jo soc un ferm defensor de l'autogovern de Catalunya– hi ha una premissa fonamental, que és exercir l'autogovern. Això és la primera..., la primera norma per defensar l'autogovern de Catalunya és exercir-lo.

I, miri, vostès són molt ràpids en qüestionar la llei i les competències i molt lents en exercir les competències d'habitatge, perquè... I ho deia la senyora Sales; jo li giro l'argument: no tapin les seves diferències ideològiques amb l'excusa de les competències, perquè això és el moll de l'os del seu recurs, les diferències ideològiques. I, miri, fa vint anys que Catalunya té una llei del dret a l'habitatge, però la meua pregunta és: què han fet en els pràcticament tretze anys que vostès han governat darrerament? Què han fet? O sigui, vostès, bàsicament, des de que van arribar al Govern el 2010, no han fet res en matèria d'habitatge; hem tingut una dècada perduda en matèria d'habitatge.

Per tant, els hi torno a dir el mateix: estem a favor de les competències? Evidentment. Cal exercir l'autogovern de Catalunya i cal defensar les competències; exercir-les. Com? –tenim per primera vegada, com deia abans, un parc públic de lloguer que avui és inexistent– posant un topall a l'augment descontrolat dels preus del lloguer, i finalment, també, frenant el creixement exponencial dels pisos turístics de Catalunya, que, per cert, va ser possible gràcies a la llei òmnibus del senyor Mas. Per tant, això també deu ser que és exercir l'autogovern, no?, per tant...

Miri, per què no exerceixen l'autogovern, o per què no han exercit l'autogovern amb les competències urbanístiques per retirar les llicències turístiques perpètuas en aquells llocs on gairebé hi ha més pisos turístics que «vivendes» de lloguer social? Això també és exercir l'autogovern. Per què no el volen exercir? Perquè no hi estan d'acord, i aquest és l'element fonamental, aquest és l'element fonamental pel qual vostès volen recórrer contra la llei. I la llei el que fa és reforçar l'acció dels poders públics –ja sé que això a vegades no els agrada–, també de la Generalitat, que és poder públic, davant de tots aquells que volen seguir creient que l'habitatge és un bé de mercat, que és un bé per especular, que és un bé per fer negoci.

I, miri, el que han de fer és governar, que és una cosa que no practiquen massa. El que han de fer és governar i no –hi insisteixo– utilitzar el conflicte competencial per tapar la seva inacció, perquè tenen mecanismes per arribar a un acord amb el Govern de l'Estat. Per què no s'asseuen amb el Govern de l'Estat i fixen, no?, quins són aquells articles que realment cal modificar per garantir l'autogovern de Catalunya abans de portar una llei que és fonamental –la primera llei, hi insisteixo, la primera llei

del dret a l'habitatge que hem tingut a l'Estat– al Tribunal Constitucional? Per què li fan el joc a la senyora Ayuso? Per què es posen del costat de la senyora Ayuso? Per què no es posen del costat de Bildu o del nostre costat? Perquè, miri, a nosaltres, ja els hi dic, ni una lliçó per defensar l'autogovern de Catalunya, ni una. *(Veus de fons.)* No, no, no, és que... *(Veus de fons.)* Mirin, no em facin parlar sobre què han fet vostès amb l'autogovern de Catalunya.

I, finalment, em vull dirigir especialment també a Junts: no els ha sortit bé; no els ha sortit bé portar-ho al Consell de Garanties Estatutàries. Perquè vostès tenien un doble objectiu, que era carregar-se la regulació del lloguer a Catalunya i a nivell de l'Estat i carregar-se, evidentment, també la protecció de les famílies vulnerables davant d'un desnonament. Sí. Són els... Escolti, els articles que vostès han presentat! O sigui, si és que no estic dient res que no hagin escrit vostès. O sigui, llegeixin el seu recurs al Consell de Garanties Estatutàries.

Miri, també l'hi dic: no milloraré l'explicació que ha fet el diputat d'Esquerra Republicana de per què vostès han recorregut contra la llei. O sigui, li compro tota sencera al senyor Morales, que ho ha fet perfecte. Per tant, és evident el que volien vostès. Però el que diu el Consell de Garanties Estatutàries –i per això dic que no els ha sortit bé– és que clarament és constitucional regular el preu del lloguer, perquè estem davant d'una situació d'emergència. Perquè expliquin vostès als catalans i catalanes que paguen més del cinquanta per cent del seu sou de lloguer per què això no es pot fer o per què això és inconstitucional o per què això envaeix les competències de Catalunya, quan diu el Consell de Garanties Estatutàries que no – que no. Vostès estaven en contra d'això. I, evidentment, també diu que s'han de protegir les famílies vulnerables en un cas, no?, de desnonament, sobretot, i especialment, davant dels grans tenidors. I jo crec que també els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han de saber el que vostès han intentat, i aquest era el veritable motiu per recórrer contra la llei, i hi insisteixo, els mateixos que la senyora Ayuso i els mateixos que el Partit Popular. I això és el que vostès han intentat: protegir els interessos dels grans tenidors, seguir tenint l'habitatge com a mercaderia i com a bé d'inversió i, per tant, que es pogués seguir especulant amb l'habitatge.

I vostès... Miri, la seva política d'habitatge... –no faré aquell símil–, ja sabem quina és la seva política d'habitatge, la de Junts per Catalunya: la millor política d'habitatge és la que no existeix; deixar-ho en mans del mercat i no exercir les competències que té la Generalitat. Doncs miri, jo els anuncio què és el que seguirem fent nosaltres, que és: seguirem defensant aquesta llei. Podrem seguir avançant, volem millorar-la – creiem que ens queda feina per fer. És una llei que nosaltres hem negociat, que hem aprovat, que hem celebrat, que hem acordat –per cert, també amb Esquerra Republicana– i que, per tant, defensar els drets dels catalans i catalanes és també defensar, evidentment, elements centrals d'aquesta llei, com és la regulació del preu del lloguer i, evidentment, també la protecció davant dels desnonaments.

I el que volem és, evidentment –i ho deia abans–, que la Generalitat la desplegui, que protegeixi aquesta llei davant dels atacs que la dreta vol fer, en aquest cas, en el marc normatiu que ens ha de permetre regular el preu del lloguer i protegir les famílies dels desnonaments. I sobretot els hi faig un prec: defensar l'autogovern de Catalunya és exercir-lo. I sobretot els demano una cosa: que d'una vegada per totes governin en matèria d'habitatge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Bon dia a tothom. El debate de hoy no deja de ser curioso por varios motivos que se han evidenciado en intervenciones anteriores. Por un lado, tenemos a Junts, que, siguiendo la línea de su votación en el Congreso de los Diputados, pues se oponen a la ley de regulación del precio del alquiler. Esta ley se terminó aprobando en el Congreso, así que pasaron pues al plan B, que es presentar un recurso de inconstitucionalidad. Para ello piden un informe al Consell de Garanties Estatutàries, que les da la razón en una parte, y, por ello, presentan esta propuesta para presentar el recurso ante el Tribunal Constitucional. Hace justo seis años, en un dictamen solicitado por Ciudadanos, este mismo Consell de Garanties Estatutàries

desautorizaba las leyes de desconexión que dieron lugar al golpe a la democracia. Y, ¿qué hizo Junts? Pues hizo caso omiso, porque ya sabemos que pues el nacionalismo se pasa el día criticando y atentado contra la Constitución española menos cuando les interesa. Y lo mismo pasa con los dictámenes del Consell de Garanties Estatutàries, que solo les hacen caso cuando les vienen bien para sus intereses.

Por otro lado, tenemos el papelón que está haciendo Esquerra Republicana de Catalunya, que votó en el Congreso a favor de la ley, y ahora, viendo que Junts quiere presentar pues este recurso de inconstitucionalidad, se suma en los minutos de descuento a esta petición, no vaya a ser que se les tache de colaboracionistas del Estado español, ¿no?

Y, por último, pues tenemos al Partido Socialista y al Partido Popular, ¿no?, agasajando al fugado de Puigdemont, ya que tiene en sus manos las llaves del Gobierno de España, a los que solo les falta pues mandar bombones y flores a Waterloo, ¿no? –Ay, Albert, otro gallo cantaría si nos hubieran hecho caso en su día, y cómo se están acordado de ti ahora todos aquellos que hicieron lo posible por destruir a Ciudadanos, ¿no?

Y en esta tesitura es imposible no plantearse por qué el bipartidismo, por qué los dos grandes partidos de España, PP y PSOE, en estas negociaciones para formar Gobierno de España no ponen encima de la mesa de negociación cuestiones como pues es el acceso a la vivienda en vez de poner encima de la mesa pues la amnistía de aquellos que cometieron aquel golpe o condonarles la deuda de la malversación de dinero público para llevar a cabo el referéndum ilegal del 1 de octubre.

Nosotros no estamos a favor de esta ley de la regulación de precios de los alquileres, pero entendemos que en unas negociaciones para formar gobierno se tendría que estar hablando del problema del acceso a la vivienda, por poner un ejemplo, de la falta de emancipación y oportunidades de los jóvenes o de la sostenibilidad de las pensiones, y no de cuestiones que suponen una falta de lealtad hacia el ciudadano. Porque falta de lealtad hacia el ciudadano es proponer medidas populistas, como son las leyes de regulación del precio del alquiler, que ofrecen soluciones simples y baratas a problemas que son bastante más complejos.

Es posible que con una regulación del precio del alquiler algunas familias encuentren un alivio a corto plazo, ya que los precios de mercado pueden caer durante los primeros meses en algunos casos. Pero a medio y largo plazo tienen unas consecuencias desastrosas, ya que convierten el poner una vivienda en alquiler en un deporte de alto riesgo, con lo cual las viviendas desaparecen del mercado, y entonces encontrar un piso para vivir de alquiler sí que es prácticamente imposible. Y esto no debería ser una sorpresa para nadie. Podrá venir la CUP a decir que tal o cual estudio no tiene legitimidad porque pues lo ha pagado una promotora, pero lo que es incontestable son los hechos empíricos, son las consecuencias, las desastrosas consecuencias que han tenido este tipo de regulaciones en aquellas ciudades y en aquellos países donde ya llevan tiempo implantadas. Y son cosas que no se dicen lo suficiente, así que creo que es importante desmontar falsedades y dar datos reales.

Primero, se suele hablar de los grandes tenedores de vivienda como los causantes de su alto precio, como los culpables del problema de acceso a la vivienda, y esto es falso, porque la realidad es que la mayoría de pisos del mercado de alquiler está en manos de pequeños tenedores, es decir, de personas normales con rentas medias o incluso bajas. Pero parece que todo vale con el objetivo de crear un relato que favorezca determinados intereses, aunque la verdad pues se pierda por el camino.

Segundo, una consecuencia demostrada de la regulación de precios del alquiler es que las viviendas se degradan, ya que con el precio topado no sale a cuenta actualizar las viviendas, ya que los pequeños propietarios tendrían que invertir más dinero del que recibirían por el alquiler.

Tercero, la inseguridad jurídica que comportan estas leyes, junto con las dificultades para recuperar tu piso si el inquilino no paga el alquiler y el problema de la ocupación ilegal, conlleva que un pequeño propietario retire la vivienda del mercado de alquiler y lo termine poniendo a la venta. Y esto, inevitablemente, genera aún más falta de viviendas de alquiler disponibles.

Cuarto, la poca oferta de vivienda de alquiler también conlleva una serie de consecuencias que no benefician a nadie, ya que suele llevar a un mercado negro de vivienda y a discriminaciones que se dan a la hora de seleccionar inquilinos que

acaban perjudicando a colectivos pues más vulnerables, como pueden ser pues los jóvenes o inmigrantes.

Y, por último, este tipo de regulaciones abre la puerta a propuestas aún más aberrantes, como la que se debatió en el pasado Pleno a propuesta de la CUP, que es volver a aquel modelo franquista de los alquileres indefinidos, ¿no?, que es aún más dañino ese modelo que el que se está tratando en esta ley.

Así que la evidencia acumulada durante años nos demuestra que la regulación de precios de alquiler lo que hace es empeorar el acceso a la vivienda, lo que lleva es a tener listas de espera para acceder a una vivienda, lleva a la creación de un mercado negro de vivienda, lleva a que la gente no invierta un duro en esas viviendas y que se caigan a trozos. Porque para qué va un pequeño propietario a hacer obras de mejora en la vivienda si luego le van a topar el precio del alquiler. Pero lo que pasa es que son medidas muy baratas, que al Gobierno no le cuesta un duro porque centrifuga hacia los propietarios lo que es su propia responsabilidad, y así se ahorra el tener que destinar presupuesto a vivienda.

Y aquí no se salva nadie: ni los ayuntamientos ni los gobiernos autonómicos ni el Gobierno de España. Y, sin ir más lejos, en esta comunidad autónoma tenemos la Ley 18/2007, aprobada precisamente en 2007, que incluye el objetivo que en veinte años el quince por ciento de las viviendas existentes en Cataluña tenían que estar destinadas a políticas sociales. Han pasado dieciséis años –quedan solo cuatro años para poder cumplir ese objetivo–, y estamos en el dos por ciento –en el dos por ciento–, cuando debería ser un quince. ¿Por qué? Porque no se ha hecho nada. Porque las prioridades de los diferentes gobiernos han sido pues abrir embajadas, corruptelas varias, el caso Palau, el caso *tres per cent*, la malversación del 1 de octubre, crear redes clientelares, crear estructuras administrativas sobredimensionadas, como, por ejemplo, pues los *consells* comarcales, las *vegueries*.

Y, mientras tanto, solo un 15,9 por ciento de nuestros jóvenes han podido emanciparse, frente al 31,9 por ciento de la Unión Europea, con una edad media de emancipación de 30,3 años. Y cuando al final pueden dar el paso para irse, ¿no?, para emanciparse, tienen que emplear más del ochenta por ciento de sus ingresos a

pagar el alquiler de esa vivienda si quieren vivir en solitario. Y en 2022 más del treinta por ciento de las personas jóvenes se encontraban en riesgo de pobreza o de exclusión social, y, de los que tenían trabajo, uno de cada cinco se encontraba también en esa situación, según el Instituto Nacional de Estadística.

Así que, en política, todo es una cuestión de prioridades. Si en vez de subir las pensiones más altas, como ha hecho el Gobierno de Pedro Sánchez, se hubieran destinado esos recursos para vivienda social de alquiler para los jóvenes, este país sería un poco más justo y con más oportunidades para los jóvenes. Pero está claro que, pues, con este tipo de políticas al Partido Socialista no le saldrían los números electorales, porque, en proporción, sacan más rédito con otras generaciones. Según los datos del CIS, solo el 55,8 por ciento de jóvenes entre dieciocho y veinticuatro años tenían claro que iban a ir a votar, lejos del setenta y cuatro por ciento de la población de cuarenta y cinco a cincuenta y cuatro años o el 78,6 por ciento de los más mayores, de sesenta y cinco a setenta y cuatro años, ¿no? Y yo creo que es evidente lo que está pasando aquí.

¿Qué se podría hacer para facilitar el acceso a la vivienda a quienes tienen más problemas para hacerlo? Pues, por ejemplo, como propone Ciudadanos: que los menores de treinta y cinco años puedan pedir un adelanto de parte de su pensión para la adquisición de vivienda habitual, porque esta medida, además, sería una forma de reequilibrar el pacto intergeneracional roto con las últimas reformas de las pensiones, que han supuesto un aumento extraordinario de las cargas sobre los jóvenes, sin que ese aumento de contribución se vea acompañado de un correlativo aumento de derechos.

Y en cuanto al posicionamiento de voto. Junts nos propone un recurso de inconstitucionalidad que, con la ley en la mano, pues, probablemente puede que tengan razón, pero no pueden pretender hacer creer a los ciudadanos de Cataluña que la política de vivienda catalana esté dando respuesta a sus necesidades, ni, sobre todo, nos pueden hacer comulgar con ruedas de molino de su hipocresía, de recurrir al Tribunal Constitucional, de una constitución..., para defender una constitución que tratan permanentemente de saltarse de forma ostensible y a la que están denigrando constantemente, arrastrándola por el barro.

Por este motivo, nos vamos a abstener de su petición de amparo al Tribunal Constitucional, ya que no vamos a ser cómplices del cinismo de Junts.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. *President, conselleres, consellers*, debatimos hoy sendas propuestas de los grupos parlamentarios de Junts per Catalunya y Esquerra para que el Parlament apruebe la interposición de un recurso ante el Tribunal Constitucional por la posible vulneración de competencias de la ley para el derecho a la vivienda, aprobada en las Cortes Generales en el último periodo de sesiones. Y todo ello al amparo del dictamen emitido por el Consell de Garanties Estatutàries, y en el que parece ser, y sin perjuicio de los votos particulares, que dicha ley podría invadir competencias de la Generalitat en lo que hace referencia fundamentalmente a la ordenación de las políticas públicas de vivienda y urbanísticas.

Como punto de partida del debate, hay que señalar que esta ley es una ley mala, con consecuencias nocivas que ya estamos viendo; una ley que, en resumen, lo que supuestamente pretendía era garantizar el acceso a la vivienda, pero cargando fundamentalmente el problema sobre los propietarios, y al final lo que se consigue con este tipo de legislaciones intervencionistas es precisamente el efecto contrario, es decir, se dificulta más si cabe el acceso a la vivienda, especialmente a los colectivos más vulnerables, a las familias y a los jóvenes.

Pese a ello, esta ley fue aprobada en las Cortes Generales y varios de los grupos de aquí, de la cámara, dieron su apoyo en las Cortes Generales, incluido el Grupo Parlamentario de Esquerra. Por tanto, no deja de ser sorprendente que Esquerra diera su decisivo voto a esta ley para que saliera adelante en las Cortes y ahora nos venga con un supuesto conflicto competencial a raíz de esta misma ley.

En cualquier caso, ya ven que acudir al Tribunal Constitucional no es cosa ni de fachas ni tampoco un afán por judicializar la política; es un derecho que tienen los ciudadanos y las administraciones cuando ven vulnerado sus derechos. Hoy lo hacen

ustedes y en otras ocasiones lo hemos hecho nosotros, cuando, por ejemplo, ustedes legislan y entendemos que se vulneran derechos de los ciudadanos con sus legislaciones. Así son las reglas del juego democrático, y debemos asumirlas siempre y no solo cuando nos interesa, y, por supuesto, acatando siempre las resoluciones de la justicia, cuando nos dan la razón, y cuando no, también.

Entrando más en el fondo de las propuestas que nos presentan Junts y Esquerra, cabe señalar, sin entrar al detalle de todos los artículos que pretenden impugnar, que las dudas sobre la inconstitucionalidad de esta ley no es una cosa original ni originaria de los grupos proponentes, sino que ya otras comunidades autónomas, como puedan ser Madrid, Andalucía, Baleares y el País Vasco, han acordado la interposición de dicho recurso. Ciertamente es que no afecta por igual ni en los mismos términos ni a los mismos artículos y apartados que los grupos ponentes pretenden. Y sí hay algo importante que los diferencia, estos recursos, de los que se pretenden aquí, especialmente por lo que se refiere al Grupo de Esquerra, y es que en la pretensión de solicitar esos recursos por parte de esas comunidades autónomas hay una lógica en la acción política, y es que esas comunidades autónomas están gobernadas por el Partido Popular, y el Partido Popular, en las Cortes Generales, se opuso a la aprobación de esta ley de acceso a la vivienda.

Sin embargo, aquí es distinto: uno de los grupos proponentes, Esquerra, apoyó decisivamente esta ley en las Cortes. Por tanto, insisto, sin sus votos, esta ley no hubiese sido aprobada y nos habríamos ahorrado la situación dantesca actual, que es una ley en vigor, mala de solemnidad por la inseguridad jurídica que crea, con efectos perniciosos sobre el mercado de vivienda, ya sea de alquiler o de compra, porque los precios no dejan de subir, y que, además, insisto, ahora está desplegando unos efectos jurídicos perniciosos, con consecuencias negativas hoy, pero que no sabemos si dentro de dos, tres, cuatro años seguirán vigentes, esos efectos, porque el Tribunal Constitucional decida anular total o parcialmente los artículos que se pretenden impugnar. Eso sí, en caso de anularse esos efectos, ¿quién se va a hacer responsable de los daños causados por la vigencia de esta ley? Seguro que los grupos que aprobaron esta normativa en las Cortes no se harán responsables, porque, insisto, es una ley mala que constituye un ataque directo al derecho de propiedad.

Sin embargo, eso es un aspecto que a los grupos proponentes de este recurso parece que no les preocupa, y si les preocupa, no lo parece, porque, insisto, esta situación se podría haber evitado si Esquerra no hubiese dado su apoyo a esta ley en las Cortes Generales. Porque una de dos: o ustedes sabían de antemano que era inconstitucional, y por lo tanto no deberían haber dado su apoyo, o lo que es peor, aun sabiendo que tenía aspectos inconstitucionales, le dieron su apoyo por los pactos que tienen suscritos con el Partido Socialista, y que solo se han visto obligados a solicitar la interposición del recurso cuando Junts per Catalunya lo ha hecho, para no quedarse atrás en esa eterna pugna y carrera que tienen para ver quién es más nacionalista y quién tiene la hegemonía en ese espacio político.

Es evidente, por tanto, que estamos ante un ejercicio de hipocresía política por parte del Grupo de Esquerra aquí en Cataluña. Y este es un juego entre dos exsocios de gobierno en el que nosotros no vamos a entrar. Nosotros no nos vamos a oponer a la interposición del recurso, pero, insisto, no entraremos en su juego. Además, con las actuales mayorías que hay en el Parlament, ya sea cuando se tira de la mayoría separatista, o ya sea cuando se tira de la mayoría de izquierdas, la ley del derecho a la vivienda en sus manos creemos que tampoco es una puerta a la esperanza, porque no iba a mejorar la legislación que se ha aprobado en las Cortes; es más, creemos, estamos convencidos, que ustedes la van a empeorar. Por lo tanto, si mala es la ley del Estado, peor sería la que saldría aprobada por un Parlament de Catalunya regulando los aspectos que pretenden anular de la ley de las Cortes Generales.

En definitiva, insisto, nosotros no vamos a entrar en su juego; no nos vamos a oponer a la interposición del recurso, nos vamos a abstener. Y, en cualquier caso, insisto, muy escépticos de que, en caso de que el Tribunal Constitucional anule los aspectos que ustedes pretenden, la legislación que pueda salir del Parlament de Catalunya mejore de verdad el derecho de acceso a la vivienda por parte de los colectivos más vulnerables –de las familias, de los jóvenes–, porque con sus legislaciones intervencionistas lo que hacen es más perjudicar ese derecho que mejorarlo.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i atès que el Govern ha demanat intervenir d'acord amb l'article 85.6 del Reglament, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, conselleres, consellers, diputades i diputats, prenc la paraula com a membre del Govern de la Generalitat i com a consellera competent en matèria de política d'habitatge. Sabeu, saben, de sobra, el meu compromís per garantir el dret a l'habitatge, el meu compromís per fer del dret a l'habitatge un dret fonamental, l'obligació que tenim que acabi sent un dret fonamental; compromís que compartim el conjunt del Govern de la Generalitat, amb el president al capdavant.

Avui, aquí al Parlament de Catalunya, s'han dit moltes coses, eh?, amb relació a per què es porta, si hi ha coherència, incoherència, per què es porta i quin aspecte es porta al Tribunal Constitucional d'aquella part de la llei de l'habitatge espanyola que, com bé diu el Consell de Garanties Estatutàries, vulnera o pot vulnerar competències pròpies de Catalunya.

El Govern de la Generalitat farà, com sempre –farem, farà–, allò que sempre ha calgut per defensar sempre i a tot arreu l'autogovern, perquè és l'única manera de garantir tots els drets de ciutadania. Defensant l'autogovern –defensant l'autogovern– defensem el dret a tenir drets. I això el Govern de Catalunya ho ha tingut sempre present. Per tant, el Govern de Catalunya som on sempre hem estat. I, per tant, farem allò que nosaltres, com a govern, tenim l'obligació de fer. Deia defensar l'autogovern perquè defensar l'autogovern és defensar el dret a tenir drets. I ho fem de la manera que ho hem de fer, que no és una altra que obrir converses amb el Govern de l'Estat, tal com es va acordar en la primera bilateral –per cert, que també llavors formaven part del Govern Junts per Catalunya–, cada vegada que hi hagués dubtes sobre la constitucionalitat d'una norma. Nosaltres ho fem com a govern, i té l'obligació de fer-ho també el Govern de l'Estat. I és això el que nosaltres farem.

Entro ja en el tema en qüestió. Aquest Parlament..., malgrat que algú es penjava medalles o algú deia algunes coses que qui havia estat el primer en legislar en matèria d'habitatge, va ser aquest Parlament el primer –el primer Parlament, en aquest cas– que regulés la contenció dels preus de lloguer a través –ho deia el diputat Morales–

de la Llei 11/2020, que es va impulsar des del Departament de Justícia conjuntament amb el Sindicat de Llogateres, conjuntament amb els moviments socials. Això va ser la legislatura passada. I el Parlament va fer seva aquesta llei i es va tramitar com una llei del Parlament. Vam ser els primers de tot l'Estat en plantar cara i defensar el dret a l'habitatge enfront de l'especulació, que el no fer res vol dir garantir un dret que no ha de ser un dret, que és l'especulació.

I torno a insistir en una qüestió que no és menor: sostreure el dret a l'habitatge de la lògica del mercat, quan també es va fer i hem fet i es va fer en el seu moment amb la salut i els medicaments. Sostreure de la lògica del mercat el dret a l'habitatge. I amb això no estem dient que no protegim la propietat. No estic dient això; estic dient que traguem de la lògica del mercat el dret a l'habitatge.

En definitiva, és el que el Govern de Catalunya farem i estem fent. I això seguim fent avui. Som la primera i única Administració de tot l'Estat que ha començat a fer els tràmits per tal d'aplicar la regulació del preu del lloguer. Som l'única Administració de l'Estat que ha començat a fer allò que la llei..., aplicar la llei i, per tant, fer possible que la contenció de rendes sigui una realitat. Jo quan sento que algú diu que ja s'estan produint els efectes de la llei... Perdonin, encara no..., o sigui, encara estem amb les memòries i els índexs. Per tant, amb relació a la contenció de rendes, la llei no s'està aplicant.

I dic que som l'única perquè per nosaltres la regulació del preu del lloguer és una política pública imprescindible per a Catalunya. No és l'única, però és imprescindible. No és l'única, ho reitero, perquè nosaltres, com a govern –algú apuntava que s'havia de fer–, és evident que hem de construir, hem de rehabilitar, hem de tenir parc públic de lloguer assequible. Hem de fer allò que s'havia fet i no fer allò que van fer alguns, que és jugar a la lògica del mercat amb el patrimoni que teníem com a administració pública.

Per tant, ara hem de construir de nou, hem de rehabilitar, hem de construir de nou i hem de tenir parc públic de lloguer. El president aquests dies està rebent jo crec que unes notícies positives. Ara afloren solars per tot arreu. Benvinguts els solars. I també, evidentment, ens caldran recursos per poder fer el que hem de fer.

I per a qui encara dubta que no és veritat, que les lògiques del mercat no afecten el dret a l'habitatge, doncs, en un any... Ja no parlo de deu anys, que en deu anys ha pujat gairebé un quaranta-vuit per cent el preu del lloguer a Catalunya. A ningú li han pujat ni els seus salaris ni els seus beneficis empresarials en la mateixa proporció. En un any, el preu del lloguer a les comarques gironines ha augmentat un 8,5 per cent; a Barcelona, un 12,1 per cent; a Tortosa, un quinze per cent, i a les comarques de Ponent, un 5,1 per cent. Això no hi ha cap societat que ho pugui aguantar; no hi ha cap economia familiar que ho pugui suportar.

És per això que exigim coherència, eh?, a tots plegats. Ens hem d'autoexigir coherència pel bé del país, per l'interès general, per als que han de venir, per als que hi són ja..., (*rialles*) per als que han de venir, però també per als que hi són ja; pel bé del país i de la seva gent. Coherència a tothom. Hi ha qui justifica el seu posicionament –el posicionament contrari a la totalitat d'aquesta llei– argumentant una falsa defensa de les competències de Catalunya, embolcallats amb el dret de propietat pensat com el pensaven els romans, que no tenia límits, arribava fins al cel, allà on podien mirar, i a l'infern, que no sabien ben bé el que era. I, per tant, no és el que volen preservar. No és el que nosaltres... La propietat... Deia abans, nosaltres no volem vulnerar el dret de propietat, nosaltres no anem contra el dret de propietat, però el dret de propietat té una funció social. I, per tant, nosaltres, en aquesta part de la funció social de la propietat, és on hi trobem la justificació a la limitació dels preus de lloguer. La llei que va tombar el Tribunal Constitucional va dir que això era constitucional. Per tant, tancada la qüestió ; ja no cal que ho tornem a començar.

També exigim coherència a qui avui no va votar a favor de defensar les competències pròpies de Catalunya i, per tant... i ho fa amb l'argumentació falsa de que interposant un recurs estem interposant el recurs o estem impeding que s'apliqui la contenció de rendes o el control dels preus de lloguer. Bé, són els mateixos que en un moment determinat van portar la llei catalana al Tribunal Constitucional i, evidentment, va servir perquè en un moment determinat el Tribunal Constitucional –aquell Tribunal Constitucional, no el d'ara, aquell– impugnés... en tot cas, tombés la llei catalana. I avui insistiré en aquesta qüestió: no està en risc cap dret. Avui no es posa en qüestió la necessària política pública de contenció i de regulació del preu de lloguer. Avui les institucions catalanes acorden defensar l'autogovern perquè hem demostrat

sobradament que la manera de garantir el dret a l'habitatge és quan depèn de Catalunya i quan Catalunya actua. Perquè fins ara, pel que estem veient, els únics que apliquem la llei en matèria de contenció de rendes i, per tant, lleis d'habitatges, i fem llei d'habitatges també per abordar totes les complexitats que ha comportat l'increment de l'energia, etcètera, hem estat a Catalunya i casualment –casualment– sempre hi ha algú molt delerós de que no es puguin aplicar aquestes normes.

Aquesta consellera i el conjunt del Govern de Catalunya és l'únic de tot l'Estat que ha començat i ha fet els tràmits per regular els preus de lloguer. Ho vam fer impulsant una llei pròpia i ara ho fem aplicant aquella llei que està en vigor, una llei que està en vigor i, per tant, nosaltres apliquem allò que garanteix drets als ciutadans i ciutadanes del nostre país. Des del 22 d'agost depèn del Ministeri que la regulació dels preus de lloguer sigui una realitat. Per tant, nosaltres hem fet els deures. Vam fer la memòria, vam incloure... vam fer la memòria de zones tenses, vam incloure l'índex de preus de Catalunya. Per cert, Catalunya té un índex, efectivament, de preus de lloguer de la Generalitat que efectivament es pot posar..., és a dir, que va ser revisat amb la llei catalana i que la pròpia llei espanyola permet que pugui ser aplicat. Per tant, nosaltres no fem una altra cosa que demanar i exigir al Gobierno del Reino de España que aprovi la memòria, l'índex de preus a Catalunya i que, per tant, si es creuen la llei, que permetin que aquesta llei pugui ser aplicada.

El Govern i aquesta consellera som on sempre hem estat, utilitzant totes aquelles eines que tenim al nostre abast. Nosaltres no declinarem utilitzar tot allò que tenim al nostre abast per garantir els drets de ciutadania. Nosaltres no fem passos endarrere per garantir drets a la ciutadania i, per tant, que la ciutadania pugui exercir els seus drets. I menys en la defensa del dret a l'habitatge. Ja ho sé, que alguns diuen que no és un dret fonamental, però insistiré en aquesta qüestió: garantir el dret a l'habitatge, a tenir accés a una «vivenda» accessible, saludable i, per tant, accedir a un sostre on viure és la porta d'accés a tots els drets. Díficilment es poden garantir els altres drets si tu no saps on dormiràs o tu no tens un sostre que t'aixoplugui.

El Govern de la Generalitat de Catalunya defensa el dret a l'habitatge i totes aquelles eines que ens puguin permetre..., que ens permetin avançar en la garantia d'allò que nosaltres considerem que ha de ser un dret fonamental. Al mateix temps –al mateix

temps—, com deia a l'inici de la meva intervenció, defensar l'autogovern és defensar drets de la ciutadania, és defensar el dret a tenir drets, és defensar el dret a aspirar a tot. Per tant, nosaltres no renunciem a exercir a diari els nostres drets. Per tant, defensant l'autogovern defensem el dret a tenir drets.

Gràcies.

La presidenta

D'acord amb l'article 177.4, en què els grups parlamentaris poden tenir un segon torn d'intervenció, i d'acord amb l'article 85.6 del Reglament, en què els grups parlamentaris tenen dret a rèplica per un temps proporcional a l'emprat pels membres del Govern, queda acordat amb la Junta de Portaveus tenir una única intervenció i fer per cada grup parlamentari una intervenció de dos minuts i mig.

Passarem la paraula ara al primer grup parlamentari, que seria el de Junts per Catalunya, a la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera, comparteixo amb vostè que s'han dit moltes coses, però algunes volen amagar el motiu pel qual nosaltres som avui aquí. N'hi ha que ens demanen que primer els drets socials i després l'autogovern, i per a Junts per Catalunya això és una qüestió que és indissociable. Aquest autogovern permet lluitar pels drets socials, i vostès i nosaltres ho hem fet en infinitat d'ocasions aquí amb les lleis dels darrers anys. I, per tant, és una qüestió que per a nosaltres no es pot discutir. És agosarat dir-nos que no hem fet res. Podríem comparar la nostra acció al Govern amb la seva acció a Barcelona el dia que vulguen, diputat Cid. És veritat, també, que aprovar lleis que van en contra de les competències de Catalunya, en definitiva, és aprovar lleis que van en contra dels ciutadans de Catalunya. I amb les lleis catalanes també. Per això, des de Junts per Catalunya lluitem cada dia per tenir aquest país lliure. Afinem bé les necessitats que tenen els nostres veïns. Avui ha passat amb la llei d'habitatge, però passa amb altres qüestions i crec, consellera, que tindrem l'oportunitat de parlar-ne en el marc del debat de política general que emprendrem ben prompte en aquesta cambra.

Que rectifiquen? D'acord, benvinguts. Però aquest camí potser no caldria, potser ja havíem d'haver posat en valor el marc competencial català. Aquí s'ha parlat d'un model caduc. Per tant, actualitzem-lo amb el màxim consens del Parlament i de la societat. Perquè ja he dit abans que no cal que ens facen la faena que ens podem fer nosaltres mateixos. Saben que diuen coses que sense el permís de Madrid no les faran i, per tant, els demanem que no contribuïsqen a laminar les competències catalanes perquè no fan cap favor a ningú. Si vostè defensa que ja han fet els deures *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, no li cal cap permís, consellera. I aquesta unitat –acabo, presidenta– que els preocupa de manera intermitent, de vegades volen la unitat, de vegades no, nosaltres l'hem demanada sempre, l'hem reivindicada sempre i tornem a ser aquí per dir-los que, certament, aquesta unitat d'acció és molt important.

I, sobretot, quan vostè parla de coherència, consellera, vostè demana la coherència, i està molt bé és molt necessària i cal, però potser també aplicar-la des del Govern estaria millor, i també li dic que també cal.

Que prospere aquesta petició del recurs és molt important. És molt important també per a nosaltres, és molt important per al país, i és obvi, és evident que és possible gràcies a la faena feta des de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé, després de les intervencions que hem sentit, he de dir que estic esperançat. És a dir, estic esperançat perquè crec que hi ha molts punts que compartim i celebrem l'adopció del discurs de la indissociabilitat, de la indestriabilitat, del fet social amb el fet nacional, perquè segur que això ens ajudarà a construir molts acords en el futur. I segur que això també ens hagués ajudat a construir millors acords en el passat si alguns diputats no s'haguessin inhibit la legislatura passada del camí de la negociació

política a favor de Catalunya, que ara sembla que tothom celebri, encara que amb algun salt mortal per enmig. (*Aplaudiments.*)

Vull aprofitar també per reconèixer la feina de la diputada Pilar Vallugera. Ho ha recordat alguna diputada, la diputada Candela, del Partit Socialista. És cert, va haver de treballar molt, va haver de treballar també per arrencar compromisos que eren d'investidura, com ha recordat el diputat Cid.

I crec que potser no hagués calgut perdre tant de temps si hi havia compromisos ja de partida que no haurien d'haver costat que altres forces haguessin de posar-les com a condició, si és que ja era una mesura en la que es creia i que es defensava des de l'inici, com aquí sembla, doncs, que alguns discursos abrandats, doncs, defensen tant.

I, efectivament, la llei s'aprova, es defensa, s'aplica i es governa, i en allò que es contraposa a una altra llei, que és l'Estatut de Catalunya, es recorre..., i es dirimeix. I aquí no hi ha cap contradicció. On hi ha alguna contradicció és que el Govern espanyol recorregués al Tribunal Constitucional contra una llei catalana que En Comú Podem havia votat, que era l'11/2020, i que jo sàpiga, del Govern espanyol també en formen part, però trobarem el camí per poder desplegar una política d'habitatge valenta al nostre país, també d'acord amb aliances com amb Euskal Herria Bildu, que sempre hi són, al costat de defensar els drets socials i els drets nacionals que, com s'ha dit aquí, són indestruïbles.

Avui aquest recurs tirarà endavant. Seguirem el camí. Tenim l'oportunitat per defensar les competències i no hem desaprofitat una oportunitat –potser única–, perquè amb l'actual aritmètica del Congrés no hauria sortit la llei d'habitatge, del control de preus del lloguer i de seguir avançant en la via social per a l'accés al dret a l'habitatge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Moltes gràcies, presidenta. Només tres apunts i breus. Primer, que avui prosperi aquest recurs és perquè la nostra democràcia s'ha dotat amb la Constitució d'eines

perquè vostès puguin presentar aquest recurs en aquest dimoni amb cua que és Espanya i que estem governant ara els socialistes amb el Grup d'Unidas Podemos.

Vull dir que són regles del joc i s'accepten. Es presenta el recurs, s'aprova, es presenta i veurem què diu el Tribunal Constitucional. Però jo el que voldria dir-los és, senyors d'Esquerra Republicana, mirin-se de veritat, encara que el presentin, aquest vot particular amb tota la filosofia i el destriament que té aquest vot particular.

De veritat, encara que presentin el recurs, mirin-se'l, perquè diu coses que són molt interessants i que ens ajudaran en els pròxims mesos a legislar, segurament, i a decidir moltes coses.

En segon lloc, miri, també han d'entendre que no tots els catalans pensem com vostès, com els independentistes. És així. Llavors podem tenir certes prioritats amb les coses també, i això ho han d'entendre. És que es dirigeixen als altres com si tothom de Catalunya estigués pensant només com vostès. Doncs no, som bastants catalans, i cada vegada més, els que no estem d'acord amb com pensen vostès.

I finalment, a veure, l'informe del Consell de Garanties Estatutàries diu el que diu, i hi insisteixo en el vot particular, però quan a vostès els ha interessat no fer cas del que ha dit el Consell de Garanties Estatutàries, també ho han fet, han votat i ho han portat.

Llavors, el que jo vull dir és que, encara que aquesta vegada el Consell de Garanties Estatutàries digui en algun dels seus punts el que diu, haurien pogut reflexionar-ho i mirar-s'ho d'una altra manera i no seguir-ho, com es diu, *a pies juntillas*, perquè quan els hi ha interessat, no ho han fet.

Llavors, aquí jo el que veig al final és que acabem amb una discussió entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana –sí, sí que la veiem, consellera– a veure per què cadascú ha actuat d'una manera. I, al final, lo que hem de fer és lo que bé vostè deia fa una estona: el dret a l'habitatge..., treballem-hi cada dia, posem-hi totes les eines que siguin necessàries, i en el grup parlamentari, doncs, ens tindrà al costat per a això, però treballem-hi aquí a Catalunya també.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidente. Parten ustedes de una premisa falsa: esta ley no está redactada para mejorar el acceso a la vivienda, y de esta manera, como ya hemos dicho, se lo han hecho saber numerosos órganos colegiales, expertos de diferentes ámbitos. Muy al contrario, les han apuntado que esta ley solamente dificulta el acceso a la vivienda, a las rentas bajas.

No obstante, en vez de acudir hoy aquí a trabajar por los españoles, por los catalanes que tienen dificultades, redactan su propuesta en una..., la basan en una invasión de competencias, cuando lo que resulta verdaderamente bochornoso y realmente contrario al derecho es la esencia de la propia ley.

Hoy ustedes han decidido presentar una propuesta para sacar pecho y, verán, el objetivo legislativo es trabajar por el bien de los ciudadanos, y en este caso –el caso de esta ley–, es facilitarles el acceso a una vivienda.

Y por eso nos toca hablar de tolerancia cero contra la ocupación ilegal y endurecer las penas; nos toca hablar de liberar el suelo no protegido; nos toca hablar de eliminar el IVA en la adquisición de la primera vivienda, reducción en la renta por vivienda habitual, rebaja de las cargas en procesos de edificación y fomentar la colaboración público-privada, acabar con las expropiaciones de inmuebles o incrementar los beneficios fiscales en las rentas de alquiler para los arrendadores; nos toca hablar de lo que todos sabemos de verdad que va a ayudar a los españoles a adquirir una vivienda y a formar una familia.

Señores de Junts, los catalanes lo están pasando francamente mal; no es momento de presentar propuestas legislativas estériles producto de sus pataletas separatistas.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí. Gràcies, presidenta. Molt breument, per tornar a constatar que nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta d'altres formacions polítiques que volen utilitzar les vies estatutàries, les vies constitucionals, per denunciar aquesta vulneració de competències, en concret amb la competència exclusiva en habitatge.

Dit això, nosaltres això els hi votem a favor; però els hi demanem, a la vista dels discursos que hem sentit avui, que han sigut clars i contundents –Esquerra Republicana, com deia, ha parlat de radicalitat, d'anar a l'arrel, i Junts ha parlat d'una frase que nosaltres no ens cansarem de repetir, que és la indistriabilitat de les lluites, la social i la nacional–, si vostès avui han dit això, i totes ho hem sentit, entenem que hauran d'acceptar la tramitació de la proposició de llei que entrarem en breu en aquest Parlament.

De fet, atenent a un mandat d'aquest mateix Parlament que va dir des del 2019 que havíem de fer un codi civil de Catalunya que regulés els arrendaments urbans, que això encara no s'ha fet... Nosaltres entomem aquesta responsabilitat perquè encara avui no s'ha registrat aquesta proposició. Els hi demanem que acceptin que es tramiti i que hi votin a favor i que, en base a aquestes idees que vostès posin sobre la taula, estiguin a favor d'una regulació dels arrendaments que passi per fer que els contractes siguin indefinits. I no cal mirar el franquisme; mirin el que passa a Suïssa, mirin el que passa a Àustria, a Alemanya...

Una altra cosa: regulin per llei, a través dels pressupostos, les rendes. Això no farà que els pisos deixin de posar-se al mercat immobiliari, de cap de les maneres. Això el que farà és donar solució a la gent que es troba en perill d'exclusió. Limitin també els pisos turístics, que avui en dia ja deuen ser molt més superiors que els pisos de protecció oficial.

I també acabar fent referència al que deien els comuns: «Si és que la llei estatal fa sempre un afegitó que diu "sense perjudici del que diuen les comunitats autònomes".» Sí, senyor Cid, és que això no funciona així. Si tens competència exclusiva, la tens, i l'Estat lo que no pot fer és dir el que tu hauries de dir sempre posant aquest afegitó, perquè la cosa no funciona així, perquè d'aquesta manera pots desmuntar...

La presidenta

Diputada...

Montserrat Vinyets Pagès

...absolutament tot el sistema.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Deia la consellera «sostreure la lògica del mercat al dret a l'habitatge», sostreure d'una lògica, en aquest cas del mercat, el dret a l'habitatge. I nosaltres hi estem d'acord, i crec, humilment, que la llei avança en aquest sentit i per això nosaltres la defensem.

I jo, evidentment, celebros que el Govern d'Esquerra Republicana la vulgui fer complir i la posi en marxa; només faltaria, és un govern d'esquerres. Nosaltres tenim claríssim que un govern d'Esquerra Republicana mai serà com un govern de PP i VOX, ho tenim clar, només faltaria. I cal passar, evidentment de les paraules als fets, per exemple, amb el que té a veure amb la construcció del parc d'habitatge de lloguer social.

I crec que la llei s'ha d'aplicar, i jo li demano que ho faci sense demanar perdó i sense justificar-se. Deixin de mirar pel retrovisor Junts per Catalunya. És que acceptin, acceptem, la realitat: tenim models de país diferents, i jo crec que evidentment és evident que no comparteixen..., per què ells estan en contra de la regulació del preu del lloguer i estan en contra de protegir les famílies que poden ser desnonades.

I deia la senyora Mònica Sales que podem comparar les polítiques d'habitatge. Comparem-les, jo crec que les podem comparar. Miri, els hi donaré una dada: sort – sort – que les competències són exclusives, les d'habitatge a la Generalitat, perquè si no com s'explica que l'alcalde Colau i l'Ajuntament de Barcelona hagin fet més pisos de lloguer social que tota Catalunya, que tot el Govern de la Generalitat i que

tota la Comunitat Autònoma de Madrid? (*Remor de veus.*) Miri, home, no ho sé, vostès sabran, però vull dir que potser tanta competència exclusiva és que al final no l'exerceixen –no l'exerceixen.

Perquè jo els hi dic: miri, si ja ha quedat clar, la seva política d'habitatge és no fer política d'habitatge. I a més a més, avui hem descobert una altra cosa: que no és només no fer política d'habitatge, sinó evitar que qualsevol altre pugui fer política d'habitatge precisament per això, per evitar que, en aquest cas, el dret a l'habitatge sigui un dret i no una mercaderia en mans de la lògica del mercat que tant els hi agrada i que comparteixen, hi insisteixo, amb la senyora Ayuso. Facin-s'ho mirar.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, *consellera*. Gracias por su intervención, porque nos da la oportunidad de profundizar e insistir en políticas de vivienda. Ha insistido mucho usted en la defensa del autogobierno de Cataluña, la defensa de los derechos de la ciudadanía y en la defensa del derecho a tener derechos. ¿Y sabe cuáles son algunos de los derechos que tenemos los catalanes? Pues los que garantiza o debería garantizar la Ley 18/2007, que ningún gobierno ha tenido el más mínimo interés en garantizar.

Y en la undécima legislatura interpele a la *consellera* Meritxell Borràs –que por entonces, pues, *habitatge* estaba en Presidencia–, y tras la interpelación presentamos una moción en la que hicimos números y vimos que si se destinaban 1.000 millones de euros en cada presupuesto..., o sea, en cada ejercicio, podríamos llegar a cumplir con ese objetivo del quince por ciento de vivienda social que marca la ley. Pero, pues eso, no solo votaron en contra tanto Esquerra como Junts, que entonces estaban gobernando ambos en conjunto, sino que siguieron con la misma dinámica de no invertir en vivienda. Así que mucho rollo con el autogobierno, mucho te quiero perrito, pero «pa» poquito.

Y para terminar, la mayoría de grupos están intentando sacar pecho de haber sido los primeros en regular el precio del alquiler, amparándose en los colectivos más

vulnerables, cuando precisamente quienes más sufrirán las consecuencias de esta legislación son estos colectivos. Primero, porque poner en alquiler..., el hecho de que poner un piso en alquiler sea un deporte de riesgo lo que hace es que se van todos esos pisos al mercado de venta. Y, precisamente, el mercado de compraventa es al que no pueden acceder, pues, las clases..., en su mayoría las clases medias y bajas. Lo segundo, que la falta de vivienda de alquiler hace que se establezcan discriminaciones a la hora de seleccionar al inquilino. ¿Y quiénes son los que más sufren estas discriminaciones? Pues las que pueden generar una sensación de menor estabilidad económica, como son los jóvenes, personas no normativas, personas inmigrantes. Y esto no me el invento, porque está pasando.

Así que al igual que hay negacionistas climáticos, los hay negacionistas de la economía, y todo sea por no invertir un duro en crear un parque público de vivienda, que es lo que verdaderamente podría ayudar a contener los precios. Este tipo de políticas son una irresponsabilidad y, pues, no seremos cómplices.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Mixt, el senyor Daniel Serrano Coronado... *(Daniel Serrano Coronado renuncia a fer ús de la paraula.)* No? *(Pausa.)*

Doncs acabades les intervencions i acabat el debat, procedirem a la votació conjunta de les dues propostes presentades per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 12/2023, del 24 de maig, pel dret a l'habitatge.

Recordar que per a aquesta votació hi ha hagut un vot delegat i farem una única votació a favor de presentar el recurs d'inconstitucionalitat o bé en contra.

Passem, doncs... *(Veus de fons.)* Cridem a votació primer.

(Pausa llarga.)

Doncs comença a partir d'ara la votació.

Comença la votació.

Doncs el resultat de la votació són 72 vots a favor, 39 en contra i 19 vots nuls.

Amb això, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dotze del migdia i tretze minuts.

Sessió 59

La sessió s'obre a un quart de dotze del migdia i catorze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera de Territori, el conseller de Salut i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00004/13 i tram. 280-00005/13). Grups parlamentaris. Designació.

La presidenta

I comencem el Ple específic, que seria la sessió plenària específica. I comença la sessió amb el procediment per a designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat.

Procediment per a designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat

280-00004/13 i 280-00005/13

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió específica és el procediment per designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat, ateses les vacants produïdes amb motiu de la renúncia de la senyora Adelina Escandell Grases i del senyor Pau Furriol i Fornells.

Per a cobrir les dues vacants, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha proposat la designació del senyor Héctor Sánchez Mira i de la senyora Laura Castel i Fort.

Ambdós candidats han presentat la documentació requerida segons que estableix la Llei 6/2009. Així mateix, els faig avinent que la Comissió de l'Estatut dels Diputats va dictaminar ahir que no hi concorre cap causa d'inelegibilitat.

Així doncs, de conformitat amb el que estableix la Llei 6/2009, tot seguit sotmetrem a votació dues propostes de designació presentades.

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de vacants a proveir, tal com estableix l'article 101.3 del Reglament, els proposo que aquesta designació es faci per assentiment si no hi ha cap objecció. *(Pausa.)*

Doncs com que hi ha objecció, en aquest cas, i d'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2009 i l'article 101 del Reglament, procedirem a fer una votació electrònica i secreta.

Els recordo que per donar compliment a l'article 174.4 del Reglament i l'article 8.2 de la Llei 6/2010, ambdós relatius a la designació de substituïts, i per tal de garantir els drets del grup parlamentari que proposa la designació dels senadors, els faig avinent que els vots que es formulin poden ser només a favor o abstenció i els vots negatius es comptaran com a vots nuls.

Passem, doncs, a la votació de la primera de les propostes de designació. I es tracta de la designació del senyor Héctor Sánchez Mira com a senador perquè representi la Generalitat al Senat.

S'inicia la votació.

Doncs la votació, en aquest cas, han set 94 vots a favor i 1 abstenció.

Passem ara, per tant, queda rectificada la proposta i designat... *(Forta remor de veus.)* No pot ser? *(Veus de fons.)* Els vots nuls no es compten. Els vots nuls no es compten; són només els vots a favor i abstencions. A veure. Per tant, queda ratificada la proposta i designat senador per representar... *(Remor de veus.)* No? A veure. *(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

A ver, no es que yo mirase lo que votaban otros, pero me ha parecido que más de una abstención había. Por tanto, habría que repetir la votación, porque no se ha reflejado la votación correctamente.

La presidenta

Doncs com que potser jo mateixa m'he equivocat i no he fet votació, no he fet votació secreta, doncs si us sembla, tornem a votar perquè quedi tot aclarit. I si de cas, tornem a... Perdoneu, doncs, l'equivocació.

Tornarem a votar la designació del senyor Héctor Sánchez Mira com a senador. Ara sí, votació secreta.

Comença la votació.

Ara sí. Serien 94 vots a favor i 26 abstencions –perdoneu.

A continuació passem a la votació de la proposta de designació de la senyora Laura Castel i Fort com a senadora perquè representi la Generalitat al Senat. Passem, doncs, a votació.

Comença la votació.

Doncs el resultat són 100 vots a favor i 20 abstencions.

Per tant, queda ratificada la proposta i designada senadora per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 6.1 de l'Estatut d'autonomia, la senyora Laura Castel i Fort.

(Aplaudiments.)

**Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya
per un esport lliure de violències masclistes**

401-00038/13

I ara passaríem a llegir la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per un esport lliure de violències masclistes. Té la paraula la secretària segona.

La secretària segona

«Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per un esport lliure de violències masclistes.

»El passat 20 d'agost, la selecció espanyola femenina de futbol va guanyar el mundial contra Anglaterra. En el moment de lliurar les medalles a les jugadores, el llavors president de la Reial Federació Espanyola de Futbol, Luis Rubiales, va fer un petó a

la boca a la futbolista Jennifer Hermoso sense el seu consentiment, tal com va manifestar la mateixa esportista.

»Aquests fets van generar una condemna generalitzada de la societat, que va demanar la dimissió de Rubiales, en considerar que la seva actitud i els fets eren un cas d'abús de poder i de violència masclista. La insuficient i poc creïble petició de disculpes posterior del president suspès de la Reial Federació Espanyola de Futbol i la seva intervenció a l'assemblea extraordinària, en què va negar-se a dimitir i va menystenir els fets greus entre aplaudiments de l'auditori, són una preocupant demostració d'un tarannà caduc, patriarcal i masclista, present encara en algunes institucions esportives i en el conjunt de la societat i que cal erradicar treballant, també, des de les institucions.

»El malestar en l'esport femení d'elit que han posat de manifest aquests fets ja havia estat alertat per les renúncies reiterades a jugar al mundial i pels comunicats i manifestos per part de diverses jugadores, qüestionant l'entitat privada –la Federació Espanyola de Futbol. Però aquest és un problema estructural que és present també en l'esport de base i l'esport amateur.

»El Parlament de Catalunya ha aprovat un ordenament jurídic amb normes com la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes i la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, entre d'altres, per tal d'avançar fermament en una societat d'igualtat efectiva entre dones i homes, i amb mecanismes per fer front a conductes i actituds que provoquin situacions de violència masclista. Així mateix, també està vigent des del setembre del 2022 la Llei orgànica 10/2022, de garantia de la llibertat sexual, que posa al centre el consentiment de les dones en front de la violència masclista.

»Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la jugadora Jennifer Hermoso pels fets ocorreguts i davant la conducta i l'actitud masclista de Lluís Rubiales.

»El Parlament de Catalunya denuncia i manifesta una profunda indignació pels fets i condemna aquestes actituds, que cal eliminar del futbol i de l'esport en general, que ha de ser un espai lliure de violències masclistes.

»Per aquest motiu, considera que tant Rubiales com tots els altres representants d'institucions esportives i concretament el president de la Federació Catalana de Futbol, Joan Soteras, que li han donat el seu suport, haurien de dimitir de les seves funcions, ja que amb aquestes actituds masclistes no poden representar unes institucions esportives que han de tenir com a objectiu el combat de la violència masclista.

»Palau del Parlament, 1 de setembre de 2023.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Llegida la declaració, s'aixeca la sessió. I se'ls convida al minut de silenci davant de la façana. Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i cinc minuts.